

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειμημένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932 —
ὡς ἀλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτήσια δραχμὲς 100. Ἐξά-
μνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50,
Αμερικῆς δολλάρια 3. — Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'. — Τόμος 41ος

Ἀθήναι, 27 Ἰανουαρίου 1934

Ἔτος 56ον. — Ἀριθ. 9

Ο ΑΣΠΡΟΣ ΛΥΚΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ NORBERT SEVESTRE

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— "Α, πιστεύω πὼς τούτῃ τῇ φορᾷ
ἄδικα ἔκανε τὸν κόπο. Ἐσὺ ὁ ἴδιος
μοῦ εἶπες πρὶν, πὼς φαινόταν ἀπο-
γοητευμένος.

— Ναί, μὰ θὰ ἤθελα πολὺ νὰ
γνωρίζω τὴν αἰτία. Ἦταν, ἄραγε,
γιατὶ δὲν ἄκουσε τίποτε ἢ γιατί ἄ-
κουσε πράγματα πού δὲν περίμενε ν'
ἀκούσῃ;

— Ἡ διαφορὰ αὐτὴ
εἶναι πολὺ λεπτὴ, καλέ
μου Μό.

— Εἶναι ὅμως πολὺ
σημαντικὴ γιὰ μένα, κύ-
ριε Ντενῆ, καὶ θὰ ἤθελα
νὰ εἶχα ξεκαθαρίσει τὸ
ζήτημα. Θὰ μπορούσατε
νὰ με βοηθήσετε;

— Μὲ ποιὸν τρόπο;

— Νὰ ρωτοῦσατε τὴν
κυρία μητέρα σας, τί τῆς
εἶπε ἢ κυρία λοχαγοῦ
καὶ τί ἀπάντησε αὐτὴ
στὴν κυρία λοχαγοῦ.

Ἡ κυρία Γκελὲν εἶχε
φύγει ἀπὸ πολλὴν ὥρα
κι' ἔτσι ὁ Ντενῆ εἶχε
κίβλας πληροφορηθῇ τὴν
αἰτία τῆς βίβιτάς της.

— Δὲν τῆς εἶπε τίπο-
τε ἐμπιστευτικόν, ἀπάν-
τησε στὸν Μό. Ἦρθε
γιὰ νὰ μᾶς προσκαλέσῃ νὰ φάμε ἀ-
πόψε σπῆτι της, αὐτὸ εἶναι ὅλο.

Ὁ μπόυ ἔξυσε τὴ μύτη του καὶ
κούνησε τὸ κεφάλι του. Ἡ ἀπάντη-
ση αὐτὴ δὲν τὸν ἐφώτιζε καθόλου.

— Εἰμαι ἀνήσυχος, κύριε Ντενῆ,
πολὺ ἀνήσυχος, ψιθύρισε.

— Τί, Μό; Ἐνὰς ἀνδρας γενναῖος
σὺν καὶ σένα καὶ φοβᾶσαι;

— Δὲν φοβᾶμαι γιὰ τὸν ἑαυτὸ
μου, κύριε Ντενῆ, διαμαρτυρήθη-

κε ὁ μπόυ μὲ συγκρατημένο τρόπο.

Καὶ σκεπτικὸς γύρισε στὴ δουλειά
του. Ὑστερα ἀπὸ μιὰ ὥρα ἡ κυρία
Ντελαλάντ, ἔτοιμη νὰ βγῇ ἔξω ἄφη-
νε τίς τελευταῖες παραγγελίες στὰ
παιδιά της.

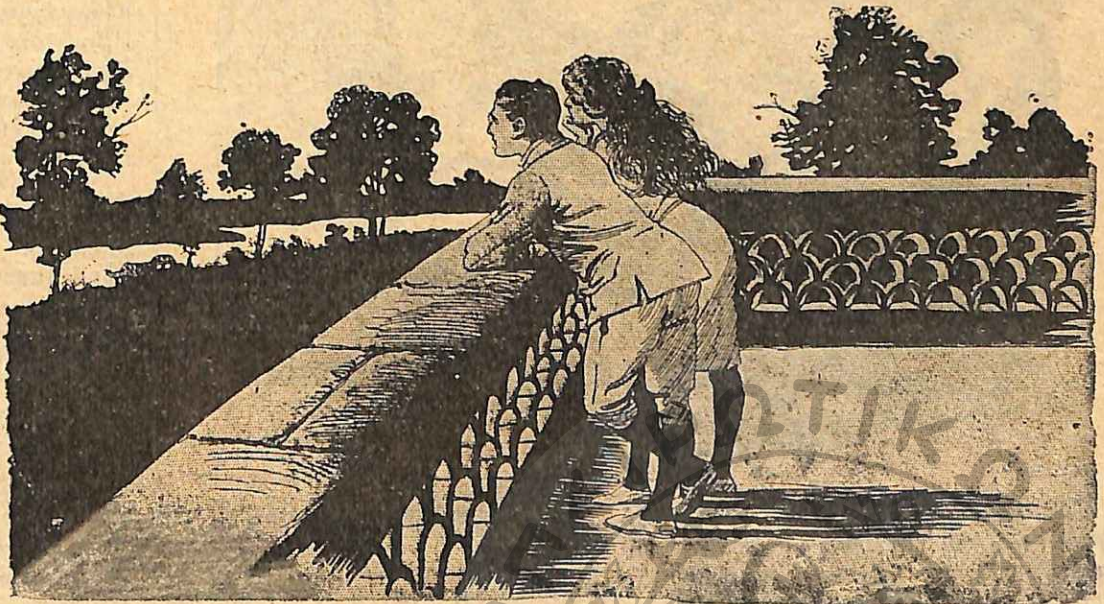
— Δὲν θέλω νὰ καθήσετε καὶ νὰ
μὲ περιμένετε ἀπόψε, εἶπε. Θὰ εἶναι
πολὺ ἀργὰ ὅταν θὰ γυρίσω.

— "Ας εἶναι. Ἐπειτα ὅμως θὰ πέ-
σετε ἀμέσως νὰ κοιμηθῆτε.

— Ναί, μαμμά, ὑποσχέθηκαν τὰ
δυὸ παιδιά, ἐνθουσιασμένα γιὰ τὴν
ἄδεια.

Ἡ κυρία Ντελαλάντ τὰ φίλησε κι'
ἔφυγε ἡσυχῇ. Ἀργότερα μετάνοισε
πικρὰ πὺρ δὲν εἶχε πάρει μαζί της
τὸν Ντενῆ καὶ τὴ Σιμόνη ἐκεῖνο τὸ
βράδυ. Μὰ πὼς μπορούσε ποτὲ νὰ
προβλέψῃ ὅσα ἔμελλε νὰ γίνουν;

Ὁ Μπά τὴν ὥρα τοῦ ἀποχαιρετι-
σμοῦ βρισκόταν κάτω ἀπ' τὴν βεράν-

«— Τί ὡραία βραδυά! » (Σελ. 98, στ. α'.)

— Ἀλλὰ μαμμά, ἔκανε ἡ Σιμόνη,
δὲν εἶναι καὶ τόσο φρόνιμο νὰ γυρί-
σης μόνη σου τόσο ἀργά.

— Μὴν ἀνησυχῆς, δὲν θὰ γυρίσω
μοναχὴ μου. Λοιπόν, παιδιά μου, ἔ-
σεῖς νὰ πέσετε νωρὶς νὰ κοιμηθῆτε.

— ὦ, μαμμά, θὰ μᾶς ἀφήσῃς νὰ
ἰδοῦμε τὰ πυροτεχνήματα, εἶπε ὁ
Ντενῆ. Ὅτ' ἀνάψουν στὶς ἐννιάμι-
ση. Ὅτ' θέλαμε πολὺ ν' ἀνεβούμε
στὴν ταράτσα γιὰ νὰ τὰ ἰδοῦμε.

τα. Φαινόταν τώρα καλόκεφος καὶ
ὀλοπρόθυμος καὶ χαμογελαστός, σε-
ρίρισε τὸν Ντενῆ καὶ τὴ Σιμόνη πὺρ
βιάστηκαν νὰ τελειώσουν γρήγορα
τὸ φαγητό τους καὶ νὰ ἀνεβοῦν στὴν
ταράτσα.

Ἡ ταράτσα αὐτὴ ἐπῆνε ὅλη τὴ
στέγη τοῦ σπιτιοῦ πὺρ ἦταν χτισμέ-
νο σὲ σχῆμα τετράγωνο κι' εἶχε γύ-
ρω-γύρω πλατεῖες βεράντες. Γιὰ ν'
ἀνεβοῦν στὴν ταράτσα χρησιμοποιοῦ-

σαν μια μικρή σκαλίτσα που άπάνω έκλεινε με μια καταπακτή.

Τό ρολόγι κτυπούσε έννέα όταν ό Ντενή και ή Σιμόνη πήγαν κι' άκούμπησαν στο πεζούλι της ταράτσας. Ήταν δροσιά χωρίς νά κάνη κρύο και μπροστά απ' τά δυό παιδιά άπλωνόταν τό χωριό με τά μικρά του φώτα που λαμπύριζαν έδω κι' εκεί σαν άστρα.

— Τί ώραία βραδυά! είπε ό Ντενή.

— Ό ούρανός είναι κάπως σκεπασμένος, άπάντησε ή Σιμόνη.

— Τόσο τό καλύτερο. Θα φανούν πιό ώραία τά πυροτεχνήματα.

χωρίς άλλο, νά σάς μιλήσω! τραύλισε.

— Αύριο, καλέ μου Μό, αύριο.

— Όχι, τώρα άμέσως, κύριε Ντενή. Σας παρακαλώ, άκούστε με.

Ή φωνή του ήταν κοιμένη από τή συγκίνηση. Ό Μό φαινόταν έτοιμος νά ξεσπάσει σε κλάμματα.

— Θα με κάνης νά χάσω τά πυροτεχνήματα. Έκανε άνυπόμονα ό Ντενή.

— Μά έχω νά σάς πω κάτι πολύ σπουδαίο.

— Λέγε λοιπόν. Για ποιόν έχεις νά μου μιλήσης;

— Για τόν Μπα!

Πραγματικά από τό μέρος του χωριού άκούγονταν τώρα κρότοι βαρελότων, άδυνατισμένοι από τήν άπόσταση.

Ό Μό έκανε μ' άγωνία:

— Δέν πρέπει νά μείνετε έδω!

— Μπα; Και γιατί;

— Άκούστε, κύριε Ντενή. Τώρα ανακάλυφα για ποιόν λόγο ό Μπα δέν ήταν πριν στά κέφια του. Είχε άκούσει τή κυρία Γκελέν που προσκαλούσε τή μητέρα σας νά πάτε νά φάτε στο σπίτι της, αλλά δέν είχε μπόρση ν' άκούση τήν άπάντησή. Φοβόταν λοιπόν μήπως λείψατε όλοι σας άπόψε απ' τό σπίτι και γι' αυτό δέν ήσύχασε παρά μονάχα όταν είδε τήν κυρία μητέρα σας νά φεύγη χωρίς έσας.

— Και λοιπόν; Έκανε ό Ντενή άπρόσεχτα.

— Μά... δέν καταλαβαίνετε; Τό κόλπο που σάς μίλησα δίχως άλλο λογάριάζαν νά τό κάνουν άπόψε. Άν έφεύγατε όλοι, ό Μπα θα ήταν ύποχρεωμένος νά είδοποιήση όλους του τούς συνενόχους για νά μ'ήν έπιχειρήσουν τίποτε στά χαμένα. Γι' αυτό φαινόταν έτσι στενοχωρημένος. Έσεις όμως μένατε έδω κι' έτσι τό κόλπο τους δέν θά ματαιωθή. Λοιπόν, μ'ή μένετε ούτε λεπτό έδω πέρα. Πάμε γρήγορα νά φύγουμε. Έλάτε! Κάθε λεπτό είναι πολύτιμο.

— Άμέσως, σέ λιγάκι, έκανε άνόρεχτα ό Ντενή. Θα φύγουμε μετά τά πυροτεχνήματα.

— Μά τότε θάναι πιά πολύ άργά, θρήνησε ό Μό, άπλώνοντας με άπελπισία τά χέρια του. Τί λέω; Και τώρα μπορεί κιόλας νά είναι άργά. Έκανα μια βόλτα στο πάρκο και μου φάνηκε πώς είδα κάτι ίσκιους.

— Μπα, Άπό ανθρώπους ή από στοιχεία;

— Δέν ξέρω, κύριε Ντενή, αλλά μια φορά, τίμοι ίσκιои δέν ήτανε.

— Καλά, και οι σκοποι τί κάνουν;

— Οι σκοποι σήμερα είναι Τογκινέζοι πυροβολητές, και οι Τογκινέζοι όλοι τούτες τίς ημέρες δέν έχουν τό νου τους παρά μονάχα στο Τέτ. Οι ίσκιои που είδα έγώ θα πήδησαν δίχως άλλο από τόν τοίχο για νά μπόρουν νά μπουν στο πάρκο.

— Θα ήτανε για νά φοβηθή κανείς, αν τόν έπίστευε, είπε ή Σιμόνη στο αυτί του άδελφου της. Τά λέει μ' ένα τέτοιο σοβαρό ύφος!

— Δέν μ' άφήνεις, τής άπάντησε ό Ντενή κατά τόν ίδιο τρόπο. Αυτός δραματίζεται. Παντού βλέπει κακούργους και ληστές.

(Άκολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

«Εγώ έκανα τό καθήκον μου, είπε ό Μό...»

Άνυπομονούσαν νά τά ιδούν, μά ήταν πολύ νωρίς άκόμη. Για νά σκοτώσουν τήν ώρα άρχισαν νά κουδεντιάζον. Και γιατί άλλο θα κουδεντιάζαν, παρά για τόν Μό και τίς περιπέτειές του;

Έξαφνα, σαν νά τξέρε ότι μιλούσαν γι' αυτόν, ό Μό ξεπρόβαλε τό κεφάλι του από τό άνοιγμα τής καταπακτής.

— Κύριε Ντενή, κύριε Ντενή!

Ένοχλημένος τούτη τή φορά ό Ντενή έκανε τόν κουφό. Όσοτόσο ό Μό δέν έδειξε πώς κατάλαβε τήν προσβολή και πλησίασε. Φαινόταν παραγμένος σέ σημείο άπερίγραπτο.

— Κύριε Ντενή, πρέπει... πρέπει

— Δέν έχω καμιά όρεξη ν' άκούσω.

— Και για τή σωτηρία σας, κύριε Ντενή, τή δική σας και τής κυρίας Σιμόνης.

— Λοιπόν, σ' άκούω, είπε μ' άπελπισία ό Ντενή. Άπό έδω όμως δέν κουνιέμαι. Μια και πρόκειται και για τής άδελφής μου τή σωτηρία όπως και για τή δική μου, μπορεί πολύ καλά νά άκούση κι' αυτή β,τι έχεις νά μου πής.

— Ναι, συμφώνησε ό ύπηρέτης. Μά... άφού δέν ξέρει τό μυστικό;

— Θα τής τό πω, ύστερα. Κάνε λοιπόν γρήγορα. Στάσου! Άρχισαν κιόλας νά ρίχνουν μάσκουλα.

Η ΓΕΝΑΡΙΑΤΙΚΗ ΒΡΑΔΥΑ

Άπόψε ή γεναριάτικη ή βραδυά Μιά Άνοιξη θαυμάσια μου θυμίζει, Χύνει γαλήνη στην πικρή καρδιά Στή σκοτεινή ψυχή μου φώς σκορπίζει. Αυτή ή χλωμότη ή φωτεινή πόσο άπαλά Μοιάζει χυμένη... έτσι ως πλημμυρίζει... [ζει]

Ή φεγγαρία χάρη που κυλά Άπ' τά ούράνια και τά πάντα άγγίζει... [ζει]

Και βλέπω στο παράθυρο γυρτή Τή θάλασσα μακριά γαληνεμένη Και στη γλάστρα γαρούφαλο ν' άνθη Κι' από μακριά τή νοιώθω νά διαβαίνει Σάν άεροφύσημα στά πέπλα τυλιγμέ... [νη]

Τήν Άνοιξη που είχα όνειρευθεί!...

MARIA M. ΦΑΛΑΓΓΑ

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΓΡΑΜΜΑ

Έφτασε επιτέλους στο μαγεμένο νησί.

Χθές μ'ας ήρθε τό πρώτο γράμμα του άδερφου μου, από κει-πέρα.

Ένα λεπτό χαρτί, έλαφρά άπ' τόν καιρό κιτρινωμένο.

Χρειάστηκαν τέσσερις μ'ήνες για νά έρθη.

Ήταν ένα σημαντικό γεγονός αυτό τό γράμμα στήν ήσυχη οικογενειακή μας ζωή.

Θυμάμαι άκόμη με πόση συγκίνηση, άνέβηκα τέσσερα-τέσσερα τά σκαλιά για νά τό προφτάσω τής γιγασίας, ενώ ή μητέρα μου με τρεμάμενα χέρια τό άνοιγε κάτω στήν τραπέζαρία.

Ό φάκελλος ήταν γεμάτος γραμματόσημα και σφραγίδες και μέσα, έκτός από τό μεγάλο γράμμα, είχε κι' ένα μικρό για μένα, γράμμα άποκλειστικά δικό μου, μ' ένα ρόζ πατημένο λουλουδι σαν άστρο.

Αυτό τό λουλούδι, μουγραφε ό άδερφος μου, είχε άνθίσει έξω απ' τό παράθυρό του, στήν κάμαρά του σχεδόν, κι' ήταν ένα από τά ώραϊότερα λουλούδια τής Ταϊτής. Με πόση συγκίνηση, ίερή μπορώ νά πω, άγγιξα τό μικρό αυτό λουλουδάκι, ζωντανό σχεδόν άκόμη κι' έλαφρά μυρωμένο. Ήταν κι' αυτό κάτι άπ' τό μακρινό και άγνωστο μαγεμένο νησί.

Τό φύλαξα, με τόσο προσοχή σ' ένα κρυστάλλινο κουτάκι, που τό έχω άκόμη.

Κι' όταν ύστερα από πολλά χρόνια, πήγα κι' έγώ στήν Ταϊτή, είδα τό έρημο τώρα σπιτάκι του άδερφου μου πλημμυρισμένο άπ' τά ρόζ αυτά λουλούδια, κι' όλα όπως μου τά είχε ό άδερφος μου περιγράψει, και μόνο, μόνο αυτός δέ ζούσε πιά εκεί.

(Pierre Loti)

ΒΑΣΟΥΛΑ Π. ΜΠΟΥΡΝΙΑ

ΤΟ ΣΚΑΛΙΣΤΗΡΙ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Γ'.—Τό πουλί και τά χρυσόψαρα

Πέρασαν ημέρες. Ύστερ' από τά τελευταία του κατορθώματα, ό Μπέμπης ήταν φρόνιμος και κανένas δέν είχε άφορη νά τόν πη Σκαλιστήρι.

Έν' άπόγεμα, που περπατούσε στην όδον Σταδίου με τή μαμά του και τή Μπέμπε, είδε στήν πόρτα ενός μαγαζιού ένα ώραϊο πουλί. Ήταν γιαπωνέζικο άηδόνι και κελαϊδούσε θαυμάσια. Πηδούσ' έλαφρά από ξύλο σέ ξύλο, μέσα στο χρυσό του κλουβί, και δέν σταματούσε παρά για νά τσιμπά κάθε τόσο μια φέτα πορτοκάλι που του είχαν βάλει ανάμεσα στά

σύματα. Όταν σήκωνε τό κεφάλι του για νά κελαϊδήση καλύτερα, έβλεπες όλο τό λαμό του που είχε κόκκινα πούπουλα. Οι φτερούγες του ήταν σκούρες σταχτιές, είχαν όμως κι' αυτές, έδω κι' εκεί, κόκκινες και κίτρινες κουκκίδες. Ήταν άληθινά ένα πολύ ώραϊο πουλάκι.

— Μαμά, παρακάλεσε ό Μπέμπης, άγόρασέ μου το, μαρέσει!

— Ναι, είπε ή μαμά, αλλά θα μου ύποσχεθής πώς δέν θα άγγιξης ποτέ τήν πόρτα του κλουβιού, γιατί τό πουλί θέλει τήν έλευθερία του και, αν ιδή τήν πόρτα άνοιχτή, θα σου φύγη.

Ό Μπέμπης τό ύποσχέθηκε. Όταν μπήκαν στο μαγαζί του πουλόλογου για νάγοράσουν τό άηδόνι, ή Μπέμπε είδε πάνω στο τραπέζι μια μεγάλη γυάλα γαλάζια, γεμάτη καθαρό νερό, όπου κολυμπούσαν πέντε χρυσοκόκκινα ψαράκια. Κάθε τόσο, άνέβαιναν στήν επιφάνεια του νερού κι' έτρωγαν με μεγάλη όρεξη ψίχουλα από ταξιμάδι που τούς έριχνε τό παιδί του μαγαζιού.

— "Α, τί ὁμορφα ψαράκια! φώναξε ἡ Μπέμπα, Μαρμμά, μοῦ τάγο-
ράζεις, σὲ παρακαλῶ; Μὰρέσουν πολὺ.

— Μάλιστα, εἶπε ἡ μαμιά, εἶσαι φρόνιμο κοριτσάκι καὶ σοῦ ἀξίζει
αὐτὸ τὸ δῶρο. Κι' ἀφοῦ ὁ Μπέμπης θά'χη τὸ ἀηδονάκι του, πρέπει νὰ-
χῆς καὶ σὺ τὰ χρυσόψαρά του.

Καὶ τώρα φαντάζεστε μὲ πόση χαρὰ γύρισαν στὸ σπίτι, κρατώντας
ὁ Μπέμπης τὸ χρυσὸ κλουβὶ μὲ τὸ πουλάκι κι' ἡ Μπέμπα τὴ γαλιζία
γιάλα μὲ τὰ ψαράκια.

Ἐκεῖ τοὺς περιμένε ἀκόμα μιὰ ἐκπληξη: Ὁ θεὸς τοὺς ὁ Μανώλης
τοὺς εἶχε φέρει, τὴν ὥρα ποὺ ἔλειπαν, ἓνα χαριτωμένο δλόμανο γατάκι.
Εἶχε οὐρὰ φουντωτὴ κι' ὅλη τὴν ὥρα ἔπαιζε μ' αὐτήν. Ἡ τρίχα του
ἦταν πολὺ γυαλιστερὴ καὶ τὰ μεγάλα του μάτια εἶχαν τὸ χρῶμα καὶ τὴ
λάμψη τοῦ χρυσαφιοῦ. Τοῦ εἶχαν βάλει στὸ λαιμὸ μιὰ κορδελίτσα ἀπὸ
βυσσινὶ σατέν, δεμένη φιόγκο. Καὶ τὸνομά του ἦταν Μανουράκω.

Τὰ παιδιὰ ξετρελλάθηκαν ἅμα εἶδαν τὸ γατάκι. Κι' ὁ Μπέμπης ἄ-
φησε μιὰ στιγμή τὸ κλουβὶ του γιὰ νὰ τὸ πιάσῃ καὶ νὰ τὸ χαϊδέψῃ. Τὸ
ἴδιο κι' ἡ Μπέμπα.

— Τί ὠραῖο γατάκι; ἔλεγε. Θὰ εἶναι θηλυκὸ, ἀφοῦ τὸ λένε Μανου-
ράκω. Τὴ εἶπε ὁ θεὸς Μανώλης νὰ τοῦ δίνουμε νὰ τρώῃ;

— Εἶπε πὺς τρώει ἀπ' ὅλα, εἶπε ἡ ὑπηρέτρια. Εἶναι πιά μεγάλο.
Ψωμί, γάλα, κρεατὰκι, ψαράκια...

— "Α, καὶ ψαράκια; ἔκαμε ἡ Μπέμπα. Φτάνει μόνο νὰ μὴ φάῃ
τὰ χρυσόψαρά μου.

— Οὔτε τὸ πουλάκι μου! φώναξε ὁ Μπέμπης.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΠΙΣΩ ΑΠ' ΤΑ ΚΑΓΚΕΛΑ

ΔΙΗΓΗΜΑ

Κι' ἔμειναν ὁλομόναχα... Μιὰ-
μιὰ οἱ γειτόνισες πῆγαν στὰ σπίτια
τους. Χειμῶνας, παγωνιά. Εἶχαν
κι' ὅλες τοὺς παιδιὰ καὶ δὲν μποροῦ-
σαν νὰ τ' ἀφήσουν μονάχα τοὺς στὸ
σπίτι.

Κι' ἔφυγαν ὅλες τοὺς... Εἶν' ἀ-
λήθεια, ἡ κερά-Βασίλω τοὺς ἐτοίμα-
σε μιὰ ζεστὴ σούπα, καὶ τοὺς ἔ-
στρωσε νὰ πλαγιάσουν. Τοὺς ἄφησε
κι' ἓνα ἁγιοκέρι, κάμποσο χοντρό,
νὰ τοὺς φέγγῃ. Σὰν τελείωνε θὰ ἔ-
μειναν στὸ σκοτάδι. Τούρτουρο, κρύο
βαρὺ. Φωτιά δὲν εἶχαν. Ποῦ νὰ βρε-
θῇ;... Στ' ἁγιοκέρι ζέσταναν τίς μι-
κρὲς φουχτίτσες ποῦτρεμαν. Θὲς ἀπ'
τὴν παγωνιά, θὲς ἀπ' τὸν τρόμο.

— Καὶ τώρα ποῦ τὸν πῆγανε; ρώ-
τησε ὁ μικρότερος, ὁ Γιάννος. Ἦταν
δὲν ἦταν ἑπτὰ χρονῶ, μὰ τὰ κατα-
λάβαινε ὅλα, μὲ μιὰ πρῶτμη γιὰ τὴν
ἡλικία του ἀντίληψη.

— Στὴ φυλακή, πίσω ἀπ' τὰ κάγ-
κελα...

Ἡ φωνὴ τοῦ μεγάλου, τοῦ Γιωρ-
γῆ, ἦταν βαρεῖα, πηχτὴ, σπασμένη.

— Τὸ κατάλαβα. Τόσοι χωροφυ-
λάκοι... καὶ τὰ σίδερα στὰ χέρια...
Πῶς τὸν τραβοῦσαν... Γιατί ἔβα-
λες τὰ κλάμματα;

— Τί ἤθελες νὰ κάνω; Παίρνουν
τὸν πατέρα μας οἱ σταυρωτῆδες καὶ
μὴ θέλεις νὰ γελάσω;...

— Καὶ μήπως θὰ τὸν ἀφήνανε
οἱ σταυρωτῆδες ὄντας θάκλαιγες ἑ-
σὺ;... ρώτησε μὲ τὴν περίεργη αὐ-

τὴ φιλασοφία τῶν παιδιῶν, ποὺ παίρ-
νουν τὰ πράγματα ὅπως ἔρχονται,
μοιρολατρικά, σὰν νὰ μὴν ἦταν δυ-
νατὸν νὰ γίνουν ἀλλιῶτικα.

Κάθισαν νὰ φάνε. Κατάπιναν τὴ
σούπα χωρὶς ὀρεξή, ἀργά-ἀργά, γλύ-
φοντας πολλὴν ὥρα τὸ κουτάλι, ρί-
χνοντας τρομαγμένες ματιές στὶς σκο-
τεινὲς γωνιὲς τῆς καμαρούλας.

Μέσα σ' ἓνα ποτήρι τὸ ἁγιοκέρι
ἔλυωνε σιγά-σιγά, κι' οἱ χοντρὲς στά-
λες του πέφταν ὁλοτρόγυρα, σὰν βα-
ρεῖα κι' ἀστεῖρευτα δάκρυα.

Δὲ μίλησαν ὥρα πολλή.

"Ἀφῆσαν τὴ σούπα μισοφαγωμένη,
καὶ ζέσταναν πάλι τὰ χέρια τοὺς στὸ
κερί.

— Τί κρύο...

— Πλαγιάζουμε;

— Δὲ νυστάζω.

— Δὲν πειράζει, μιλάμε... μὰ
κάτω ἀπ' τίς μπατανιὲς θὰ ζεστα-
θοῦμε.

Ντυμένα, καθὼς ἦτανε, γείραν στὸ
στρώμα.

Ὁ Γιωργῆς τράβηξε τὸ ποτήρι μὲ
τὸ κερί κοντὰ του. Ἐξακολούθησε νὰ
ζεσταίνῃ τὰ χέρια του.

— Τί ἔκανε ὁ πατέρας; ρώτησε
ὁ μικρὸς κοιτάζοντας μὲ μεγαλωμέ-
να μάτια τὸν ἀδερφό του.

Δὲν τοῦ ἀπάντησε ἀμέσως. Κού-
νησε μόνο τὸ κεφάλι του, ὕστερα ἔ-
τριψε λίγο τὸ κουτέλι του μὲ τὰ δυὸ
μονάχα δάχτυλα. Κοίταξε κι' αὐτὸς
τὸ μικρό. Πάνω σ' ἄδύνατο στηθά-
κι του ἔνοιωσε σὰν ἓνα ἀβάσταχτο
βάρος νὰ τὸν πλακώνῃ.

— Τί θὰ καταλάβῃς ἐσὺ; τοῦ εἶπε.

Εἶσαι τόσο μικρός... πολὺ μικρός...

— "Ὀχι, καταλαβαίνω. Ὅλα τὰ
καταλαβαίνω, ἐπέμενε ὁ Γιάννος,
σκουντώντας τὸν μὲ τὸν ἀγκῶνα γιὰ
περισσότερη ἐπιβεβαίωση.

— Σκότωσε...

— "Ααα! ἔκανε, κουνώντας τὸ
κεφάλι καταφατικά, δίχως νὰ ἑξ-
φνιαστῇ, οἰγούρος πὺς ἔτσι ἔπρεπε
νὰ πάρῃ τὴν εἰδηση, ἀφοῦ ἦταν πιά
κοτζάμου παιδί.

Ὁ ἄλλος δὲν πρόσεξε σχεδὸν τὴν
ἡσυχὴ αὐτὴ ἀναφωνήσῃ κι' ἔξακο-
λούθησε θωρώντας τὸ ταβάνι.

— Μόλις γύρισε ἀπ' τὸ χωράφι ποὺ
ξενοδουλεῖ βρῆκε ἐκεῖ δὴ στὴν πλα-
ταῖα τὸ γιατρό. Τὸν ξέρισε δὴ, ἐκεῖ-
νον τὸν ξανθουλὸ μὲ τὰ στρογγυλὰ
γαλιὰ ποῦρθε πέρσο ἀπ' τὴν "Α-
θήνα. Ἦρθαν στὰ λόγια, γιατί ὁ
πατέρας τοῦπε πὺς ἔφταιγε αὐτὸς
ποὺ πέθανε ἡ μάνα μας «εἶσαι φο-
νιαῖς», τοῦ εἶπε. Ἦμασταν φτωχοὶ
καὶ δὲν μᾶς πρόσεξε δλότελα. Λένε
πὺς τὸν πῆρε στὸ κορόϊδο ὁ γιατρός,
κι' ὁ πατέρας ἀλαφιασμένος τοῦδωκε
μιὰ γερὴ κλωτσιὰ στὴν κοιλιά. Στὸ
θυμὸ του τῶκανε, δὲν ἤθελε νὰ τὸν
σκοτώσῃ, μὰ ξέρω γὼ πὺς τὸν πῆρε
κι' ἔμεινε ξερὸς.

— Καὶ τώρα θὰ μείνῃ πολὺν καιρὸ
στὴ φυλακή;

— Μὴ δὴ ξέρω κι' ἐγώ; Θὰ πάω
αὔριο νὰ ρωτήσω τὸ φύλακα. Εἶναι
ἐκεῖνος μὲ τὰ μακριὰ μoustάκια, ὁ
μπάρμπα τῆς Λενιώ τῆς φιλενάδας
τῆς μάνας μας, ποὺ μᾶς κανακεύει
καμμιὰ βολά, ἀπὸ τότες ποὺ τὴν ἔ-
χασαμε. Ἀλήθεια, Γιάννο...

Γύρισε στὸν ἀδερφό του, καὶ τὸν
εἶδε νὰ κοιμάται κιάλας. Στὴν τελευ-
ταῖα ἐρώτησιν ποὺ τοῦ εἶχε κάνει εἶ-
χε τὰ μάτια κλειστά, κι' ἀνάλαφρα
τὸν πῆρε ὁ ὕπνος. Τσίρισε λίγο τὸ
κερί, καὶ ἔσβυσε. Ἐμεινε ὁ Γιωργῆς
στὸ σκοτάδι. Οἱ σκιὲς γύρω του πυ-
κνὲς-πυκνὲς λὲς καὶ στήσανε τρελλὸ
χορδὸ καὶ τὸν κυκλώναν ὅλο καὶ πιὸ
σφιχτά. Ἀνατρίχιασε, τὸ μυαλό του
ἔτρεχε στὴ μάνα του, ποὺ εἶτανε
βαθεῖα κοιμισμένη κάτω ἀπ' τὸ ψηλὸ
κυπαρίσσι, στὸ κοιμητήρι τοῦ χω-
ριοῦ, ὕστερα στὸν πατέρα του ποὺ
κι' αὐτὸς πὲς πὺς σ' ἓνα τάφο βρι-
σκόταν. Ἡ καρδιά του φούσκωνε-
φούσκωνε, ἀπλωσε τὰ χέρια του καὶ
πασπατευτὰ βρῆκε τὸ κορμάκι τ' ἀ-
δερφοῦ του, τ' ἀγκάλιασε, κι' ἔγειρε
σιμά του.

— Μόνο σὺ μ' ἀπόμεινες, σιγομουρ-
μούρισε. Σιγαλὰ δάκρυα τοῦ πλημμύ-
ρισαν τὰ μάτια. Τὰ σκούπισε ἡσυχὰ
μὲ τὸ μαντίκι του τὸ κεφάλι βάραινε,
κι' ἔπεσε ἀκίνητο. Ἀθελά του ἀπο-
κοιμήθηκε.

... Οἱ σκιὲς ἐξακολούθησαν γύρω
τοῦ τὸν τρελλὸ τους χορδὸ.

— "Ἀσε μας, μπάρμπα - Λιά, ἄσε
μας. Εἴμαστε μικράκια ἐμεῖς, δὲ θὰ
σοῦ μιλήσῃ κανένας. Τί κακὸ μπο-
ροῦμε νὰ κάνουμε;

Κοντὰ, πετάχτηκε κι' ὁ Γιάννος,
τοῦ φέραμε καὶ πορτοκάλια. Τέσ-
σερα πορτοκάλια, τ' ἀγοράσαμε, δὲν
τὰ κλέψαμε. Δώσαμε πολλὲς-πολλὲς
δεκάρες καὶ τὰ πῆραμε.

— Καλά, καὶ ποῦ τίς βρήκατε
σεῖς τίς δεκάρες;

— Ποῦ τίς βρήκαμε;

Κοιτάχτηκαν τὰ δυὸ μικρά καὶ
δὲν ἀπάντησαν ἀμέσως. Μιὰ φανερὴ
ἀμηχανία καὶ μιὰ ντροπὴ ἀπλώθηκε
στὰ γλυκὰ πθεμάτά τους.

Ὁ Γιωργῆς δάγκωσε κάμποσες
φορὲς τὸ κάτω χεῖλάκι του, σπρό-
χνώντας το πρὸς τὰ μέσα μὲ τὸ
δείχτη.

— Ποῦ τίς βρήκατε; ρώτησε πιὸ
ἄγρια τώρα ὁ μπάρμπα-Λιάς.

Ὁ Γιάννος κοίταξε κατὰματα τὸν
ἀδερφό του, κλείνοντας ὕστερα γορ-
γὰ τὰ βλέφαρα, καὶ κουνώντας πρὸς
τὰ κάτω τὸ κεφάλι, ἄφωνα τὸν ρώ-
τησε: — Νὰ τὸ πῶ;

— Πές το, ἀπάντησε δυνατὰ τ'
ἀδερφοῦ του.

Κι' ὅμως πάλι κόμπιασε ὁ μικρός
στὸ τέλος ἡ λέξη ἔπεσε βαριά, μὰ
κατακάθαρη ἀπ' τὰ μελανιασμένα
ἀπὸ τὸ κρύο χεῖλιά του: — Ζητιανέ-
ψαμε!

— Δύστυχα... Μουρμούρισε μὲς
ἀπ' τὰ μoustάκια του ὁ δεσμοφύ-
λακας.

— Λοιπόν;... ρώτησαν μὲ μιὰ φω-
νὴ τὰ μικρά.

— Οὐφ, μὲ σκοτίσατε... νά, στὸ
βάθος εἶνα μιὰ σκάλα ποὺ πάει στὰ
ὕψογια. Κατεβήτε, ρωτήστε ποῦ ἔ-
χουν τοὺς φονιάδες καὶ θὰ σᾶς δεί-
ξουν. Ἀν σᾶς ποῦν πὺς περάσατε,
στελετε τοὺς σὲ μένα. Ἀῖντε...
μάνι-μάνι, μὰ μὴν ἀργήσετε καθό-
λου. Σᾶς θέλω...

Τὰ ἔσπρωχνε καὶ τὰ δυὸ μὲ τὰ
πλατεῖα του χέρια, λὲς καὶ φοβόταν
μὴ μετανιώσῃ καὶ δὲν τ' ἀφήσῃ.

Αὐτὰ σὰ λαφιασμένα ἐλάφια, χα-
θήκανε στὸ βάθος τοῦ ἀπέραντου δια-
δρόμου, τρέχοντας σὰν τρελλὰ.

— Νά, πατέρα, φαῖ ἄλλο ἓνα.
Εἶναι γλυκά, ἔ; καὶ δροσίζουν.

— Μικρούλια μου... Τὰ χεῖδε
καὶ τὰ δυὸ στὰ μαλλιά, στὸ πρόσω-
πο, στὸ κορμί.

— Πῶς τὰ περάσατε μονάχα σας
τὴ νύχτα στὸ σκοτάδι;

— Σκιαζόμαστε, πατέρα... μουρ-
μούρισε ὁ μικρός.

— Κι' ἔκανε κι' ἓνα κρύο... Εὐ-
πνησα πολλὲς-πολλὲς φορὲς. Ἐβλε-
πα στὸν ὕπνο μου τοὺς σταυρωτῆδες,
θέλαν νὰ μᾶς πάρουν καὶ μᾶς. Ἐγὼ
χτυπιόμουν, κλωτσούσα, ἔσκουζα,
κι' ὕστερα ξυπνοῦσα. Κι' ἤμουνα
γιομάτος ἔδρωτα κι' ἄς κρύωνα...
Σὰ νᾶταν καλοκαίρι εἶχα ἔδρωτα,
πατέρα.

Σ' ὅλο τὸ διάστημα ποὺ μιλοῦσε
ὁ μικρός, ὁ Γιωργῆς τὸν σκουντοῦσε
νὰ πάψῃ, τοῦ κάκου ὅμως.

— Θὰ μείνῃς πολὺν καιρὸ, πατέρα,
ἐδῶ μέσα;

— Μηδὴ ξέρω κι' ἐγώ;

— Ὡς τὸν τρύγο, πατέρα;

— Οὐ... καὶ περισσότερο, πολὺ
περισσότερο...

— "Ε... προσπαθοῦσαν νὰ πᾶ-
ρουν κουράγιο... Μὰ τὸ κάτω χει-
λάκι ἄθελα ἀρχίναγε νὰ τρέμῃ ὅλο
καὶ πιὸ δυνατὰ... ὅλο καὶ πιὸ δυ-
νατὰ. Στὸ τέλος δὲν κρατήθηκαν.
Κι' ὁ Γιωργῆς, ποὺ ἀπὸ συμπόνια
γιὰ τὸν πατέρα του, δὲν ἤθελε νὰ
δείξῃ τὴ θλίψιν ποὺ τοῦ βάραινε τὴν
καρδιά, ἀφέθηκε στὸ κλάμμα λεύτε-
ρος.

— Κι' ἐμεῖς;

Ὁ πατέρας δὲν ἤξερε τί νὰ κάνῃ,
ἄβουλα τὰ κοίταξε, μὲ τὰ μάτια σκο-
τεινιασμένα, καὶ θολὰ. Τί νὰ κάνῃ.
"Ἀν ἦταν ἔξω θὰ προσπαθοῦνε μ'
ὅλες τίς δυνάμεις τοῦ εἶναι του, νὰ
διώξῃ μακριὰ τοὺς τὴ θλίψιν, μὰ
κλεισμένος ἐδῶ πίσω ἀπ' τὰ κάγκε-
λα μποροῦσε; τί μποροῦσε;

Πέρασε κάμποση ὥρα. Ὁ Γιάννος
δέθηκε δίπλα του καὶ δὲν τὸ κου-
νοῦσε... Στὸ τέλος ὕψωσε τ' ἄθωα
γαλιζία μάτια του στὸ στεγνὸ πρό-
σωπο τοῦ πατέρα καὶ ψιθύρισε μὲ
μιὰ φωνὴ τόσο σιγαλὴ ποὺ μόλις
ἀκουγόταν.

— Μᾶς κρατᾶς σιμά σου;

Ὁ ἀξιωματικὸς τῆς ὑπηρεσίας φώ-
ναξε ἀρκετὴ ὥρα γιὰ τὴν παρρησία.
Πῶς τόλμησαν ν' ἀφήσουν τὰ παι-
διὰ νὰ περάσουν, σὲ ὥρα ποὺ δὲν
ἐπιτρεπόταν. Φώναξε, φοβέρισε, ἔ-
φτασε ὡς τὸ διευθυντή. Κι' ὁ διευ-
θυντὴς ἤρθε μόνος του μὲς στὸ θά-
λαμο τοῦ κατάδικου. Εἶδε σὲ μιὰ
γωνιά, τὸ φονιά ὀρθὸ μὲ τὰ μάτια
στηλωμένα σ' ἓνα κορμὶ τοῦ τοίχου.
Στὰ πόδια του, τὰ δυὸ παιδιὰ πε-
σμένα ἀγκαλιάζον μὲ τ' ἄδύναμα
μπρατσάκια τοὺς τίς γάμπες του, κλαί-
γοντας τώρα μὲ λυγμούς.

— Μὴ μᾶς διώξεις πατέρα!

Ὁ διευθυντὴς συγκινήθηκε ἔχει κι'
αὐτὸς παιδιὰ. Εἶδε τὸν κατάδικὸ μὲ

τὰ σίδερα τοῦ νόμου στὰ χέρια καὶ
τὰ πόδια κυκλωμένα ἀπὸ τὰ χέρια
τῶν παιδιῶν του. Καὶ τοῦ φάνηκαν
αὐτὰ τὰ ἀδύνατα μπρατσάκια, πὺς
ἦταν κι' αὐτὰ ἀλυσίδες, μικρὲς, εὐ-
θραυστες, μ' ἀκατάλυτες καὶ δυνατές,
μὲς στὴ μικρότητά τους, ποὺ ἔδεναν
τὸν πατέρα στὴ ζωὴ, μ' ἄλυτα δε-
σμά. Ἐννίωσε στὴ στιγμή τί ζη-
τοῦσαν τὰ μικρά.

Κατάλαβε ὅλο τὸ βουβὸ δράμα
ποὺ ξετυλιγόταν ἐκεῖ μπροστὰ στὰ
μάτια του.

— Μπορεῖς νὰ τὰ κρατήσῃς, εἶπε
μόνο. Κι' ἔφυγε γοργά.

Τὰ παιδιὰ μὲ μιὰ κραυγὴ χαρᾶς
πέσαν τώρα στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ πατέ-
ρα τους.

Πίσω τοὺς κλείστηκε ἡ πόρτα μὲ
τὰ βαρεῖα σίδερα τῆς φυλακῆς.

Ἦταν κι' αὐτὰ φυλακισμένα.

Μὰ ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ «κα-
τάδικοι» δέχτηκαν μὲ τέτοιους ἀλα-
λαγμούς χαρᾶς τὴν καταδίκη τους.

ΛΙΑ ΚΑΡΑΝΙΚΟΑ

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΦΩΤΩΝ

ΔΙΗΓΗΜΑ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγ. καὶ τέλος —
Κι' ἐρχόμαστε στὴν ἡμέρα τῶν
Φώτων τοῦ 1926.

Ἐφτὰ χρόνια πέρασαν καί, ἀπό-
ψε, ἡ οἰκογένεια Ἀρντέλ εἶναι ξανά
μαζεμένη στὴν τραπεζαρία. Νὰ ὁ
Γκύ, ἓνα ὠραῖο παλληκαράκι, νὰ ἡ
Μόνικα κι' ἡ Ὁδέττη, δυὸ νόστιμες
κοροῦλες δώδεκα καὶ δεκατεσσάρων
χρονῶν. Ἀλλὰ μάταια θ' ἀναζητοῦ-
σε κανεὶς γύρω στὸ τραπέζι καὶ τὴ
μικρὴ Μαῖυ. Τὰ διαδήματα τοῦ κυ-
ριοῦ Ἀρντέλ ἔφεραν ἀποτελεσμα-
τὴ οἰκογένειά της στὴν Ἀγγλία ξανα-
δρέθηκε. Ἀν δὲν ἀπάντησαν στὸ
συγκινητικὸ γράμμα τῆς φτωχῆς Ἐ-
βελίνας, αὐτὸ ἔγινε ἐπειδὴ αὐτὸ τὸ
γράμμα δὲν ἔδωκε ποτέ, γιατί τὸ
ταχυδρομικὸ πλοῖο ποὺ τὸ μετέφερε
τόρπιλλιστηκε. Ὁ Λόρδος Κάμπελ,
ἅμα ἔμαθε ποιά δυστυχία χτύπησε
τὸ παιδί του, ἔνοιξε μὲ ὅλη τὴν
καρδιά τὴν ἀγκαλιὰ του στὴν ὀρφα-
νὴ, ποὺ ἔγινε ἔτσι μιὰ ἀπὸ τίς πιὸ
πλούσιες κληρονόμες τοῦ Ἡνωμένου
Βασιλείου. Ὁ παππούς, μετανιωμέ-
νος γιὰ τὴ σκληρότητα ποὺ εἶχε δεί-
ξει στὴν κόρη του, ἔκανε ὅλα τὰ κα-
πρίτσια τῆς ἐγγονούλας του. Γιὰ τὴν
ὥρα, κι' οἱ δυὸ τοὺς εἶχαν μπαρκά-
ρει γιὰ ἓνα θαυμασιὸ ταξίδι κι' ἡ
ζωὴ τῆς μικρῆς κυλοῦσε σὰν παρα-
μυθένια...

Ἀλλοίμονο! Τοὺς μικροὺς της φί-
λους, ἡ τύχη δὲν τοὺς εὐλόγησε τὸ
ἴδιο. Πᾶνε τρεῖς μῆνες, ποὺ οἱ γονεῖς

τους έχασαν στο χρηματιστήριο σημαντικά ποσά, κι' από τότε έπεσαν από δυστυχία σε δυστυχία, έτσι που στο τέλος αναγκάστηκαν να πουλήσουν το έργοστάσιο, που διηύθυνε ο κύριος 'Αρντέλ. Αυτός, αν και ήλικιωμένες πιά, αναγκάστηκε να ζητάει από δω κι' από κει μια θέση, έστω κι' ασήμαντη, αλλά δεν είχε οικονομική ακόμα σε καμιά. 'Η δυστυχία απειλεί την οικογένεια. Μολαταύτα, ο κύριος 'Αρντέλ, που δεν ήθελε τα καυμένα τα παιδιά του να στερηθούν τις χαρές μιας τέτοιας μέρας από τώρα, μια και λίγον ακόμα καιρό θάταν παιδιά, αποφάσισε να γιορτάσουν την ημέρα των Φώτων όσο μπορούσαν καλύτερα. 'Ωστόσο, στο τραπέζι, οι γονείς τους κάθονται τόσο άκεφοι, πού, αυτή τη γιορτινή μέρα, ο Γκύ, ή 'Οδέττη κι' ή Μόνικα δεν έχουν καμιά διάθεση να γελάσουν. Σιωπηλά, μοιράζουν την πητή, φτειαγμένη όπως-πως από την κυρία 'Αρντέλ, βάζοντας κατά μέρος, κατά το έθιμο, «το κομμάτι του περαστικού».

«'Αξαφνα, άκουσε να κυλά στο δρόμο ένα αυτοκίνητο. Μια λουσάτη λιμουζίνα σταματά μπρος στην πόρτα. κατεβαίνει απ' αυτού κάτι σαν άνεμοστρόβιλος που διασχίζει τον κήπο, πηδά τα σκαλοπάτια, περνάει στον προθάλαμο και σταματά στο κατώφλι της τραπεζαρίας. Αυτό το κάτι που μοιάζει μ' άνεμοστρόβιλο, φοράει ένα κομψό βελούδινο φόρεμα, που χορεύουν πάνω του άφθονα χρυσά μαλλιά. Κάτω απ' το σταχτί καπελάκι του, ξεχωρίζει κανείς ένα προσωπάκι κατασυγκινημένο και ροδισμένο, ενώ μια δροσερή φωνή ρωτά γελαστά:

— 'Ε, σεις! Θέλετε να μου δώσετε πάλι τη φέτα του φτωχού;

Είναι ή Μαϊύ! 'Η Μαϊύ που, μόλις γύρισε από το ταξίδι της, βρήκε τα γράμματα της 'Οδέττης, όπου της έλεγε τον πόνο της, κι' άμέσως έτρεξε προς τους φίλους της, τώρα που δυστυχούσαν, σά μια άστραφτερή μικρή άχτιδα του ήλιου.

Κι' όλες αυτές οι εξηγήσεις της ανακατεύονται με πολλές φωνές, γέλια, σύγχυση και φιλία. Και τέλος συσταίνει, ενώ κι' απ' τα δυο μέρη πετιέται μια φωνή χαράς, τους 'Αρντέλ με τον παππού της, έναν καλοστεκούμενο γέροντα με άσπρα μαλλιά, πού, μ' ένα περπάτημα άρκετά σοβαρό, ήρθε κοντά στην έγγονούλα του και με χάρη πήρε κι' αυτός μια θέση στο τραπέζι.

Κι' αυτή τη χρονιά, το κουκκί έπεσε στη Μαϊύ.

Τότε κάνοντας νόημα του Λόρδου Κάμπελ, που χαμογέλασε επιδοκιμαστικά, ή Μαϊύ, με το ποτήρι στο χέρι, πήγε κοντά στον κύριο 'Αρντέλ.

— 'Αγαπητέ καλέ κύριε, είπες, με μια φωνή που έτρεμε λίγο απ' τη συγκίνηση, με θέλετε για Βασίλισσά σας, δεν είν' έτσι; 'Αν είν' έτσι, άντι γι' άλλη χάρη, μια και με κάνατε Βασίλισσα, έχω την άξίωση να συμφωνήσετε μαζί μου σε κάτι τι: 'Ο παππούς μου επιθυμεί να ιδρύση έργοστάσιο στη Γαλλία. Ζητεί όμως ένα συνεργάτη επιτήδειο και θετικό: Θά μάς κάνετε τη χάρη να γίνετε συνεταίρος του; 'Ο παππούς μου, που δεν του επιτρέπει ή ήλικία του να παρακουράζεται, είναι σίγουρος πως δέ θα μπορούσε να παραχωρήση μια τέτοια θέση σε καλύτερα χέρια!

'Ο ένθουσιασμός που υποδέχτηκε τα λόγια της, είναι άπερίγραπτος. 'Η

Ο ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΡΟΒΙΝΣΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ υπό ANDRÉ LAURIE

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Οι συμβολαιογράφοι μπήκαν κι' ή κ. 'Ομόλλου τους παρουσίασε στον κ. Κλοακέν. 'Από διάκριση, ή 'Ανθή κι' ο Χάνδος βγήκαν από την αίθουσα κι' ο Παύλος ένέμισε χρέος του να κάμη το ίδιο. 'Η κ. 'Ομόλλου, αν και με μεγάλη της λύπη, έτοιμαζόταν να τους ακολουθήση' αλλά, προς μεγάλη της χαρά, ο κ. Κλοακέν την παρεκάλεσε να μείνη.

'Ο κ. Γκράχαμ, ο νεώτερος από τους δυο, έλαβε πρώτος το λόγο κι' είπες πως, σύμφωνα με τη διαθήκη του μακαρίτη, έκλεισαν καλά και σφράγισαν τις πόρτες και τα παράθυρα του σπουδαστηρίου του, όπου βρίσκονταν τα έγγραφα του, πρόθυμοι τώρα, αν ο κ. Κλοακέν επιθυμούσε, να φαιρέσουν τις σφραγίδες μπροστά του.

— 'Απόψε; έκαμε ο κ. Κλοακέν. — 'Αμέσως, κύριε, αν αγαπάτε' ή υπόθεση θα τελειώσει στη στιγμή και θα παραδώσουμε στα χέρια σας όλα εκείνα τα χαρτιά.

— 'Η παρουσία και κανενός άστυνομικού θα είναι αναγκαία; ρώτησε ο κ. Κλοακέν.

Του εξέγησαν πως στην Καλουόττα οι συμβολαιογράφοι είχαν το δικαίωμα να προβαίνουν στην άποσφράγιση μόνοι τους. Και με την οδηγία του Κάζη, πέρασαν όλοι στο σπουδαστήριο.

Τρεις μεγάλες σφραγίδες από κόκκινο βουλοκέρι ήταν στην πόρτα. Βρέθηκαν άπειράχτες, οι συμβολαιο-

κυρία 'Αρντέλ, που έβλεπε να φεύγη έτσι ο έφιάλτης που τους πλάκωνε, έκλαιγε με γλυκά δάκρυα, ο σύζυγός της έθλιβε τόσο, που τάκανε να πουν, τα δάχτυλα του Λόρδου Κάμπελ, όλοι άνακηρύξαν «Μαϊύ 'Α'» τη χαριτωμένη Βασίλισσα των Φώτων πού, στο μικρό της βασίλειο, ήξερε να ξαναφέρει με τόση τρυφερότητα την ευτυχία.

Κι' ο Γκύ, που παρατηρούσε με προσοχή, άχτιδοβολώντας όλος, τη μικρή παιδική του φιλενάδα, που την ξανάβρισκε ύστερ' από τόσον καιρό, έλεγε χαμηλόφωνα, «τι, σε πέντ'—έξη χρόνια, θα γινόταν εκεί ίσως ένα άλλο τραπέζι την ημέρα των Φώτων... όπου ή Μαϊύ θάβρισκε, άντι για το κουκκί, στη φέτα της της πητήτας, το χρυσό δαχτυλίδι των άρραδώνων τους!

(Μετάφραση)

Κ. Π. ΛΕΥΚΑΔΙΤΗΣ

γράφει τις έθγαλαν, γύρισαν το κλειδί, τράβηξαν τους σύρτες κι' οι πόρτες άνοιξαν.

Ζεστός άέρας χτύπησε τα πρόσωπα των έπισκεπτών. Το μεγάλο έκείνο δωμάτιο, κλειστό δυο μήνες, είχε κάτι το πένθιμο με τα κλειστά και σφραγισμένα σαν την πόρτα παράθυρα. Όλα όμως έκει-μέσα βρίσκονταν όπως τα είχε αφήσει ο συνταγματάρχης την προτεραία του θανάτου του, δηλαδή σε άπόλυτη τάξη, οι βιβλιοθήκες, οι χαρτοθήκες, τα λευκώματα με τις έπάργυρες γωνίες και το μεγάλο κυλινδρικό γραφείο στη μέση.

Την προσοχή του κ. Κλοακέν τράβηξαν άμέσως συντρίμματα από μαρμαρένιες και χάλκινες αρχαιοτήτες, σπαρμένα πάνω σ' όλα τα έπιπλα. Τα περισσότερα ήταν ίνδικά και μερικά άνηκαν στην προϊστορική καμβογδική τέχνη. Έτσι ο κ. Κλοακέν βρέθηκε τριγυρισμένος από πράγματα γνώριμα και αγαπητά του, κι' ή χαρά του γι' αυτό ήταν μεγάλη.

— Στο γραφείο θα βρούμε βέβαια σπουδαιότατα έγγραφα, είπες ο κ. Γκράχαμ. Κι' αν θέλετε, κύριε, άς άρχίσουμε απ' αυτό την έρευνά μας.

'Ο κ. Κλοακέν ήταν σύμφωνος. Κι' άμέσως ο συμβολαιογράφος, βγάζοντας ένα μάτσο κλειδιά άρχισε να νοίγει το γραφείο.

Τα πρώτα συρτάρια που έφταξαν, δεν φάνηκαν να έχουν τίποτα σπουδαίο. Άλλ' άμα σηκώθηκε το σέπασμα του γραφείου, είδαν ένα κου-

τι μετάλλιο, που είχε μέσα ένα μεγάλο φάκελλο, άπευθυνόμενο προς τον κ. Κλοακέν, με την έπιγραφή: Αυτή είναι ή άρχαιολογική μου διαθήκη. Γ. Π. Κ. Ροβινσών.

'Ο συμβολαιογράφος έδωσε τον φάκελλο στον κ. Κλοακέν, κι' ο άρχαιολόγος, πλησιάζοντας στο φως της λάμπας, τον άνοιξε κι' άρχισε να τον εξετάζει. Είδε τότε πως είχε μέσα:

Α', μικρή χαρτοθήκη από μαροκινό δέρμα, όπου υπήρχε μόνο μια χρυσή, λεπτότατη πλάκα, που κάθε πλευρά της ήταν σχεδόν δέκα εκατοστά του μέτρου, κι' είχε άπάνω διάφορα σχήματα μισοσθυσμένα από τον καιρό.

Β', υπόμνημα από έκατό περίπου σελίδες, γραμμένες με το χέρι του συνταγματάρχη, με σχήματα έπίσης, και

Γ', ένα γράμμα «πολύ έμπιστευτικό», καθώς έγραφε από πάνω, προς τον κ. Κλοακέν, που έλεγε τάλόλουθα:

Καλουόττα, 19 Μαρτίου 1882

«'Αγαπητέ μου γυναικάδελφε. 'Εάν δεν έκαμα λάθος ως προς την εκτίμησιν του χαρακτήρος σας, είμαι βέβαιος ότι θα έλθετε ο ίδιος, όπως σας παρακάλεσα, να παραλάβετε την άρχαιολογικήν μου κληρονομίαν. 'Εάν έμπόδια άνυπερβλήτα δεν σας επιτρέψουν τοϋτο, οι κκ. Σίλβυ και Γκρέχαμ θα σας στείλουν το δέμα τοϋτο άσφαλώς. Και άπλη μόνον εξέτασις της έσωκλείστου πλακός θάρκεση να σας πείση περί της μεγάλης έπιστημονικής της σπουδαιότητας.

»Είναι μνημείον μοναδικόν, το όποϊον εύρέθη από έμέ, προ δύο έτών, εις το υπόγειον του άρχαίου τζαμιού του Ρούμ-Μοχούν, πλησίον του Κανδαχάρ, και το όποϊον θεωρώ άδιστάκτως ως την άρχαιότεραν έπιγραφήν απ' όλας όσας έχουν εξέλθει ως τώρα εις το φως της ήμέρας.

«Λόγοι πολιτικοί με άνάγκασαν να κρατήσω μυστικήν, ως αυτήν την στιγμήν, την άνακάλυψίν μου! Περί τοϋτου γράφω έκτενώς εις το έπισυ-

νημμένον υπόμνημα. 'Αρκεί να σας είπω ότι ή πλάξ αυτή, φυλασσομένη εις είδος θήκης από σκληρόν λίθον, έθεωρείτο από τους έντοπίους μωαμεθανούς ως κληρονομία κάποιου από τους πρώτους άρχηγούς των και άπετέλει δι' αυτούς άντικείμενον ιδιαίτερας όλως λατρείας. 'Εάν λοιπόν έκαμνα γνωστήν άμέσως την άνακάλυψίν μου, ή άγγλική κυβέρνησις θα έκρινεν ίσως άναγκαϊον ναποδώση

και θρησκείαν πολύ προγενεστέραν από την ιδικήν των, άρα άνήκει εις την ιστορίαν και εις την άνθρωπότητα. 'Απεφάσισα λοιπόν να το κρατήσω ώσόντου δυνηθώ ναναγνώσω έντελώς την έπιγραφήν. Κατόπιν θα το φέρω εις την 'Αγγλίαν και θα το άποθέσω έγώ ο ίδιος εις το Βρεττανικόν Μουσείον. Και τότε θα ίδωμεν αν, ένώπιον της σοφής Εϋρώπης, θα τολμήση κανείς να το άποδώση εις

τους άπίστους οι όποιοι μου έφόνευσαν τόσους γενναίους στρατιώτας!

»'Εάν δεν προφθάσω ναποτελειώσω έγώ την έρμηνείαν, την έμπιστεύομαι εις σας, άγαπητέ μου κ. Κλοακέν. Κατόπιν κάμετε την πλάκα, τι σας υπαγορεύει ή συνείδησίς σας.

»Καθώς θα ίδητε εις το υπόμνημα, την θεωρώ ως μνημείον χαλδαϊκόν, άναφερόμενον εις τον κατακλυσμένον του Νώε [ή άλλον των προϊστορικών χρόνων. Σας έμπιστεύομαι τον θησαυρόν αυτόν, όπως σας έμπιστεύομαι τα παιδιά μου, τα χειρόγραφα μου και προπάντων τας σημειώσεις μου περί των άρχαιοτήτων της Καμβόγδης.

Γ. Π. Κ. Ροβινσών.»

Χτυπούσε ή καρδιά του κ. Κλοακέν καθώς διάβαζε αυτό το έγγραφο, από μια συγκίνηση που 'μόνο έπιστήμονες μπορούν να έννοήσουν και να αισθανθούν. Και πριν φυλάξη την πολύτιμη πλάκα με τη θήκη της στην άπομέσα τσέπη της ρετιγκότας του, την πλησίασε στο φως για να την εξετάση και πάλι.

Τότε, έμπειρος καθώς ήταν της χαλδαϊκής γραφής, άναγνώρισε πως ή υπόθεση του συνταγματάρχη ήταν πολύ βάσιμη, κι' ακόμα πως μερικά σημεία, χαραγμένα στη χρυσή πλάκα, άνηκαν στο δρυϊδικό ζωδιακό κύκλο. Τί άνεξάντλητη πηγή για έρευνα, μελέτες, συμπεράσματα! —

'Αλλά ήταν καιρός να συνέλθη από την άρχαιολογική του έκσταση. Και φυλάγοντας στην τσέπη του την πλάκα, την έσφίξε μ' ευλάβεια πάνω στην καρδιά του που ξεχείλιζε από χαρά.

ΠΑΙΔΙΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Μικρές χωριατοπούλες της Ουγγαρίας.

την ιερήν πλάκα εις τους 'Αφγανούς, οι όποιοι, έως αυτήν την στιγμήν, δεν γνώρίζουν την εξαφάνισίν της.

»'Εγώ, ο 'όποϊος την άφήρεσα έν όνόματι της έπιστήμης και με κίνδυνον της ίδιας μου ζωής, ως μοναδικόν έπαθλον της νίκης την όποιαν κατήγαγε το σύνταγμα μου έναντίον των 'Αφγανών, δεν έτόλμησα να κινήσω τοιοϋτον σκάνδαλον, μολονότι φρονώ ότι οι 'Αφγανοί δεν έχουν κανένα τίτλον δικαίας κατοχής του κειμηλίου. Τοϋτο άνήκει εις ή πολιτισμόν

Τη στιγμή εκείνη είδε τα μάτια του Κάζη καρφωμένα πάνω του με μιά παράξενη έκφραση τρόμου και οίκτου.

— Έ, τί τρέχει, παλληκάρη; τόν ρώτησε άγγλικά. Γιατί κοιτάζεις έτσι; Τη γνωρίζεις εσύ αυτή την πλάκα;

— Έγώ δέν τη γνωρίζω;!.. άποκρίθηκε ο Κάζης σιγά, σκύδοντας και κουνώντας το κεφάλι. Μήπως δέν ήμουν με το συνταγματάρχη τη νύχτα που την πήρε; Καταραμένη ή ώρα κι' ή στιγμή! Αυτή ή πλάκα έγινε αίτία του θανάτου του Κι' είμαι βέβαιος πως θά γίνη και τών παιδιών του, και του δικού σας!..

— Έλα, έλα! Έκαμε ο κ. Κλοακέν. Αυτές είναι προλήψεις άνάξιες για γενναίο στρατιώτη σαν και σένα. Πως μπορεί να πιστέψη κανείς πως μιά χρυσή πλάκα έχει τη δύναμη να βάλη σε κίνδυνο τη ζωή εκείνου που την κρατεί επάνω του;

— Δέν ξέρω, είπε ο Κάζης. Είμ' ένας άγράφματος στρατιώτης, το παραδέχομαι. Μά έχω κι' εγώ την ιδέα μου. Κανένας δέν μου το βγάζει πως άπ' αυτή τη διαβολόπλακα πέθανε ο συνταγματάρχης μου, και πως κι' άλλες δυστυχίες θά μ'ε βρούν εξαιτίας της!

«Δέν είναι καλά ο κακόμοιρος», συλλογίστηκε ο άρχαιολόγος.

Αργότερα θά ρωτούσε τόν Κάζη για τίς λεπτομέρειες της μεγάλης ανακάλυψης του συνταγματάρχη Ροδινών. Και γύρισε στην κ. Ομόλοου πού, καθισμένη κάπως μακρύτερα, δέν είχε άκούσει τη συνομιλία του με το στρατιώτη.

Οι συμβολαιογράφοι, έξακολουθώντας το έργο τους, άνοιξαν ένα-ένα δλα τα συρτάρια κι' δλα τα χαρτοφυλάκια. Η πρόχειρη και βιαστική αυτή έρευνα έφθασε να πείση τόν κ. Κλοακέν πως εκεί-μέσα υπήρχε δλόκληρος άρχαιολογικός θησαυρός, προπάντων άπό σημειώσεις για τήν κ. ι. μ. ε. ρ. ι. κ. ή άρχιτεκτονική. Άλλά δέν ήταν καιρός να τόν έξετάση τώρα. Υπόγραψε μένο μιάν άπόδειξη παραλαβής, όπως του ζήτησαν οι συμβολαιογράφοι για τήν τάξη. Κι' ύστερα γύρισαν όλοι στη σάλα, άφίνοντας τόν Κάζη τη φροντίδα να κλείση την πόρτα του γραφείου.

Για τη χρηματική περιουσία, που ο μακαρίτης κληροδοτούσε στα παιδιά του, ή συνομιλία ήταν σύντομη. Άποφασίστηκε να μεταβιβασθ ή από τους κκ. Σέλβυ και Γκράχαμ τόν συμβολαιογράφο του κ. Κλοακέν δλόκληρο το ποσόν μ' έπιταγές της Αγ-γλικής Τραπεζής. Η ύπόθεση τε-

λείωσε κατ' εύχην, προσφέρθηκαν αναφυκτικά κι' οι συμβολαιογράφοι έφυγαν κατευχαριστημένοι.

(Άκολουθεί) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΠΟ ΕΝΑ ΚΟΥΤΙ ΜΠΟΜΠΟΝΙΑ

Άγαπητοί μου,

ΤΗΝ ήμέρα της δνομαστικής του γιορτής, ένας ζαχαροπλάστης, τών Άθηνών — ο κ. Άθ. Άκζώτης, του «Πατριαρχικού» ζαχαροπλάστειου στην δδόν Πατησίων — είχε μιά ώραλα ιδέα: να μοιράση άπό ένα κουτί μπομπόνια σ' δλα τα φτωχά παιδάκια τών Άθηνών. Δήλωσε τήν πρόθεσή του τόν Άρχιεπίσκοπό μας, που είδοποίησε τα φιλανθρωπικά Σωματεία τών ένοριών. Και ξεσηκώθηκαν δυο χιλιάδες παιδάκια. Μπορείτε τώρα να φαντασθίτε τί έγινε στο «Πατριαρχικό» εκείνο τάπογεμα. Κρίμα που δέν τόμαθα εξαίρως, να πάω κι' εγώ ναπολαύσω το θέαμα! Πήγε όμως ο άγαπητός μου συνάδελφος κ. Παύλος Νιρδάνας. Και να πως το περιγράφει στο χρονογράφημα που δημοσίευσε τήν άλλη μέρα στην «Έστία»:

«...Έδλεπα δλ' αυτά τα παιδάκια, άνθρωπάκια όλων τών μικρών ήλικιών, που είχαν συγκεντρωθεί στην δδόν Πατησίων άπό τα πέρατα της φτωχο-Άθήνας, με τα πενιχρά τους ρουχαλάκια, άλλα στις άγκαλιές τών μανάδων τους, άλλα κρατημένα άπό το χέρι, άλλα οδηγημένα άπό τις καλές κυρίες τών ένοριών, τα έδλεπα καθώς περνούσαν άπό τήν πόρτα του μεγάλου ζαχαροπλάστειου — παραδείσου άπαγορευμένου για τη φτώχεια τους — κι' έπαιρναν άπό το χέρι του καλού τους φίλου το ώρατο κουτί με τα γλυκίσματα, ένα κουτί που ήταν έλο δικό τους και που το έσφιγγαν με τα χεράκια τους άπάνω στο στήθος τους, σαν έναν άνέλπιστο θησαυρό. Ένα φως ευτυχίας πλημμυρούσε τα προσωπάκια τους. Και φαντάζομαι, πως με τήν στοιχειώδη σκέψη τους, θά έλεγαν μέσα τους οι μικροί αυτοί νεοφερμένοι της ζωής: «Δέν είναι λοιπόν και τόσο άσχημη ή ζωή αυτή, και δέν είναι τόσο κακοί όλοι οι άνθρωποι, και δέν βασιλεύει μόνο ή άδικία στον κόσμο». Άλλά είναι μικρό ψυχικό κέρδος αυτό;...

«Σ' ένα χαρτάκι κλεισμένο μέσα στα κουτιά με τα γλυκίσματα, υπήρχαν μερικά ώρατα και συγκινητικά λόγια προς τα παιδάκια. Ίσως τα λόγια αυτά να μ'ήν τα καταλάβουν

δλα. Θά καταλάβουν όμως δλα τήν άγάπη που γλυκαίνει και που είναι ο μεγάλος διδάσκαλος της ζωής...»

Άλήθεια, τί ώρατο παράδειγμα για όσους θά είχαν τη δύναμη να το ακολουθήσουν! Δυστυχώς, λίγοι άπ' τούς μεγάλους έργοστασιάρχες και βιομήχανους έχουν τήν καρδιά του κ. Άκζώτη. πού, αν και πλούσιος τώρα, δέν έξέχασε τη φτώχεια του δταν ήταν μικρό παιδί, και σκέφθηκε, αντί να κάμη ένα μεγάλο και πολυδάπανο γλέντι με τούς φίλους του, τήν ήμέρα της γιορτής του, να γλυκάνη δυο χιλιάδες παιδάκια, φτωχά παιδάκια όπως ήταν κι' αυτός στην ήλικία τους... Και δέν είναι μόνο τα γλυκά, τα μπομπόνια, που γλυκαίνουν ένα μικρό φτωχόπαιδο. Κι' αυτοί που κάνουν παιδικά είδη, θά μπορούσαν να μοιράζουν άπό μιά φορεσιά, ή άπό ένα καπελλάκι, ή άπό ένα ζευγάρι παπουτσάκια, ή έπιτέλους άπό ένα παιχνίδι. Το ίδιο σχεδόν ευτυχισμένα θάφευγαν τα καίμενα τα παιδάκια άπό μιά τέτοια μοιρασιά, όπως έφυγαν εκείνο τάπογεμα κι' άπό το ζαχαροπλάστειο.

Πάντα όμως, να πούμε τήν αλήθεια, ένα κουτί μπομπόνια δίνει στο παιδί χαρά μεγαλύτερη. Τόσο για το φτωχόπαιδο, όσο και για το πλούσιόπαιδο, είναι γλύκα πραγματική, άνώτερη άπό κάθε άλλη. Τα περισσότερα παιδάκια, δταν τα ρωτούν τί θά γίνουν άμα μεγαλώσουν, άπαντούν άδισταχτα: «Ζαχαροπλάστης!». Κι' δταν τα ξαναρωτούν γιατί, άπαντούν: «για να έχω να τρώω πολλά γλυκά». Όσα τυχόν θά γίνουν, και θά πλουτίσουν, θά το θυμούνται άραγε μεθαύριο; Και θά μοιράζουν, μεγάλοι, στη γιορτή τους, κουτιά με μπομπόνια στα φτωχά παιδάκια; Ο κ. Άκζώτης το θυμήθηκε. Γιατί πόσες φορές κι' αυτός, δταν ήταν μικρός και λιχούδης όπως δλα τα παιδάκια, δέν θά είπε: «θα γίνω ζαχαροπλάστης!» Κι' έδωσε ένα ώρατο παράδειγμα, που μπορούν να το έχουν ύπ' όψη τους όσοι θά γίνουν άδριο, όχι μόνο ζαχαροπλάστες, άλλα και κάθε λογής βιομήχανοι και παραγωγοί είδων για παιδιά...

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΠΑΡΗΓΟΡΙΑ

Ό! τί, κι' αν έφυγ' ή χαρά,
Τί κι' αν ή μαύρη συμφορά
Φωλιάζει στην καρδιά σου;
Πάλι θ' έ νάρθη ή ευτυχία,
Πάλι θά φύγη ή δυστυχία,
Θά λάμψη κι' ή ματιά σου!

Μ'ήν κλαίς ξανά, φτωχή καρδιά!
Γιατί θολώνει μου ή ματιά
Νά σε θωρώ θλιμμένη;
Κοίτα τα άνθη γελαστά
Πώς σε προσμένουνε κι' αυτά
κι' ή φύση σε προσμένει...

Κοίτα τα ρόδα τα λευκά
Σου χαμογέλασαν γλυκά
Και σε παρηγορούνε.
Βλέπεις, σά νοιώσαν πως πονείς,
Όλα τα πλάσματα της γής
Πόσο σε συμπονούνε;...

Πριγκηπέσσα

ΧΑΜΕΝΗ ΥΠΑΡΕΟΥΛΑ

Είναι Όκτώβρης! Ημέρα άπό κείνες που μ'ε θυμίζουν πως έφθασε πιά στη φύση ο μαρσμός, μιά μέρα ντυμένη στο πιο μελαγχολικό φθινοπωρινό φόρεμά της. Ο ήλιος δέν είχε φανή καθόλου στο στερέωμα, μόνο κάπου-κάπου αν ξεγλιστρούσε να φανή καμιά άκτίνα και κρυβόταν πάλι στο σκεπασμένο άπό σταχτόμυρα σύννεφα δρόμο του!... Είμαι μόνη-δλόμνη! Δέν ξέρω τί να κάνω. Σκέπτομαι κάμ-ποση ώρα, τί θά μπορούση ν' άπασχολήση το μυαλό μου. Μηχανικά άρχισα να ξεφυλλίζω ένα παλιό τετράδιο!... Εάφνου ένιωσα στη καρδιά μου ένα σκίρτημα, κι' ένα δάκρυ να κυλά άργά!... Άνάμεσα σε δύο φύλλα μιά φωτογραφία, που μου φάνηκε πως ζωντάνευε το ξανθό εκείνο άγγελούδι!... Και ή σκέψη μου πέταξε σαν κυνηγημένη στα περασμένα, σε μέρες ευτυχισμένες!

Τό ξαναβλέπω — σάν νάταν χθές — με το πρόσχαρο προσωπάκι του και το χλωμό του χαμόγελο — που έμοιαζε σάν άγγελούδι — να παίξη ευτυχισμένο πότε με τόν Άργο το σκύλο, πότε να κυνηγά μιά πεταλούδα στον άνθισμένο τους κήπο, κι' ύστερα κουρασμένο άπό το κυνήγι, κι' ένω ή πεταλούδα έφευγε μακρονάνα εξαπλώνεται στο πράσινο χορτάρι, παίζοντας με τις άκτίνες του ήλιου, που περνούσαν άνάμεσα στα πράσινα φυλλάδια, μοιάζοντας με χρυσόσκονη! Τό ξαναβλέπω χωμένο σε μιά γωνιά, με το προσωπάκι του μέσ' στα παχουλά του χεράκια, να κλαίη με άναφυλητά γιατί το μάλασα για κάποιο του σφάλμα. Κρατώντας το ύστερα στην άγκαλιά μου και δίνοντάς του καραμέλλες — γιατί τρελλαινόταν για γλυκά — ξανάπερνε το χαριτωμένο του ύφος κι' άρχισε πάλι τα παιχνίδια του!

Έτσι περνούσαν οι μέρες, ή μιά καλύτερη άπ' τήν άλλη, το ξανθό μας άγοράκι, άκριβό στολίδι του σπιτιού — μεγάλωνε ευτυχισμένο, άνάμεσα στην άγάπη μας στη στοργή, και τα χάρδια μας! Τό ξαναβλέπω με τήν ψυχή πλημμυρισμένη άπό πόνο, εξαπλωμένο στο κάτωπερο κρεβάτάκι του, χλωμό, άδύτο, με ματιά οβυσμένη, κοιτάζοντας δ-

λους γύρω, κι' όταν ή θολωμένη του ματιά, σταμάτησε σε μένα... προσπάθησε να σηκωθ ή, άνοιξε το στοματάκι του σάν νάθελε να μου μιλήση, άλλα έπεσε πάλι άποκαωμένο, ένω ένα δάκρυ κύλησε στο πρόσωπό του σάν πρωινή δροσιά σε πρόωρα, μαραμένο άνθό...!

Έκλεισε για πάντα τα μάτια του κι' ή ψυχούλα του σάν λεπτή πνοούλα πέταξε στην άγκαλιά Έκείνου...

Τώρα, σάν και τότε, κοιτάζοντας τη φωτογραφία του, μου φαίνεται πως τα κλαίμενα ματάκια του μου λένε:

— Έξησα σάν ένα ρόδο που ζει μόνο στην πιο χαρούμενη εποχή της ζωής και τώρα για σάς δέν είμαι παρά μιά χαμένη ύπαρξούλα!

Έλληνικό Άγκριαλί

ΤΟ ΤΣΑΜΠΙ ΤΟΥ ΣΤΑΦΥΛΙΟΥ

Μιά μητέρα έδωσε στην κόρη της ένα τσαμπί σταφύλι. Η κόρη άφου το πήρε σκέφτηκε πως αυτό το τσαμπί θά ευχαριστούσε τόν άδελφό της και του τδωσσε.

Ο άδελφός το πήρε και είπε:

— Ο πατέρας μου που εργάζεται εκεί κάτω, θά είναι κουρασμένος. Άς του δώσω αυτό το δροσιστικό σταφύλι.

Ο πατέρας το πήρε το τσαμπί με τη σειρά του, έπειτα βλέποντας τη γυναίκα του όχι μακριά άπ' εκεί, πήγε γρήγορα να τής το προσφέρει.

Έτσι το τσαμπί του σταφυλιού, άφου έκανε το γύρο της οικογενείας ήρθε πάλι στα χέρια που το είχαν δώσει.

Ευτυχισμένη ή οικογένεια όπου ή άγάπη βασιλεύει. Είναι ή εικόνα της άγάπης και της σύμπνοιας που πρέπει να βασιλεύη μεταξύ τών παιδιών της ίδιας πατρίδας.

Βιολέττα

ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ

Χειμωνιάτικο βράδυ. Η γρηούλα θεία, κουβαριασμένη στη γωνία του ντιβανιού, άπλώνει κάπου-κάπου το τρεμουλιαστό κοκαλιάρικο χέρι της στο τζάκι, όπου σπιθοβολάει χαρούμενα μιά μεγάλη φωτιά.

— Θεία-Μαρία, πές μου ένα παραμύθι...

Άλλη φορά δέν περίμενε να το ξαναπώ. Έπαιρνε μιά βαθεία ανάσα σά για να τραβήξη δύναμη, κι' άρχισε με το στερεότυπο πάντα πρόλογο που της άρεσε να βάζη μπροστά άπό κάθε παραμύθι:

«Παραμύθι είμαι γώ

Παραμύθι τί να πώ;»

Αυτή τη φορά όμως, παράξενο. Τής το επανέλαβα μιά κείνη πάλι φάνηκε σά να μ'ή άκουσε, κι' έξακολουθούσε να ήχη το ξεθωριασμένο της βλέμμα καρφωμένο στο κενό. Πλησίασα πιο κοντά και τίς έπιασα το χέρι. Με τ' άγκιγμα ξύπνησε θαρρείς άπ' ένα μακρινό όνειρο και ψιθύρισε με τήν αδύνατη φωνή της:

— Παιδάκι μου, δέν είμαι άπόψε καλά. Φαίνεται μ' έπιασε και μένα αυτή ή καταραμένη γρίπη. Άδριο σά θά-

μαι πιο καλά θά σου πώ το παραμύθι. Τώρα πήγαινε με να πλαγιάσω για τί δέν μπορώ.

Με τήν καρδιά σφιγμένη άπ' ένα κακό προαίσθημα τήν όδήγησα στο κρεβάτι της.

Καίμενη θεία-Μαρία! Ήταν γραφτό σου να μ'ή ξανασηκωθής. Έσβυσες μιάν αυγή, κι' ο θάνατός σου ήταν γαλήνιος κι' ήσυχος, όπως ήταν όλη σου ή ζωή.

Δέ θέλησες ποτέ σου να παντρευθής για να μ'ήν άφίσης εκείνους που τόσο άγαπούσες.

Θυσιάζτηκες για κείνους που είχες πιότερο άπό παιδιά σου, κι' έσβυσες ένα ξημέρωμα, ευχαριστημένη, βλέποντας γύρω σου, ως τήν τελευταία σου στιγμή, πρόσωπα πλημμυρισμένα άπ' άγάπη κι' ευγνωμοσύνη για τη μεγάλη σου καρδιά!..

Παρηγοριά

ΜΙΚΡΟ ΕΚΚΛΗΣΑΚΙ

Μικρό εκκλησάκι! Στού βουνού τ' άπόκορμνου τη ράχη
Χαμογέλας χαρούμενα
όλόγυρα στην πλάση,
Με τούς σκεβρούς τούς τοίχους σου,
τήν κόκκινη σου τη σκεπή
Κι' εκείνο το πανύψηλο
λευκό κωδονοστάσι!

Δυο δέντρα καταπράσινα

— σε κάθε πλευρά ένα —

Σε παραστέκουνε... Δροσιά

σου δίδουνε και χάρη..

Τ'ήν άνοιξη σά χαίρονται

λουλουδοστολισμένα...

Τ'ς νύχτες σά φωτίζονται

άπ' τ' άργυρό φεγγάρι.

Μικρό εκκλησάκι! Λαχταρώ

κοντά σου κάποια μέρα

Σ' ένα στασίδι σου μικρό,

— άραγε νάχης κι' ένα; —

Ό! ν' άκουμπήσω άκούοντας

γλυκόν έσπερινό

Με τη καρδιά μου ήρεμη

σε στήθεα ήσυχασμένα!...

Νά πέφτει άργά το σούρουπο...

άχνό νάναι ένα δειλί

Και να χτυπά ντίν-ντάν, ντίν-ντάν

μικρή μιά καμπανούλα

Νάναι χλωμό φθινοπωρό...

κι' άνθισμένας καντήλι

Νά βρω σε σε ό,τι έχασα...

καλή μου εκκλησιούλα.

Μακεδονοπούλα

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΗΣ!

Άργά άργά έπεσε άπό πάνω σου το χλωμά και σε πλάκωσε...

Έσβυσες ή ύπαρξή σου, τα άνθηρά σου νειάτα και μαζί με τη ζωή σου, έσπασε στη σιωπή του τάφου, ο κήκος της φίλης μας!

Σ' έκλαψα παλιά κι' άγαπημένη θύμηση! Σ' έκλαψα σιωπηλά και πονεμένα, τα βράδνα σάν δέν άκουγα τήν κελαιδίστη φωνή σου, όταν έπαφα πιά να διαβάξω μέσ' στη θάλασσα τών ματιών σου, τις άγωνίες της άθώας σου ψυχής!

Χωριστήκαμε για πάντα!..

Άκολουθούσα το μονοπάτι της ζωής μου. Είδα καινούργια πράγματα, νέους τόπους και σιγά-σιγά σβύστηκε άπό μπροστά μου ή μορφή σου, θόλωσε!

Δέν ξμεινες πιά γιά μένα, παρὰ μιά ξερή θύμηση, ένα όνειρο, πού σιγά-σιγά χανόταν.

Ξεχνάνται τόσο εύκολα, όλα έδω κάτω. Τίποτα δέ μένει στο πέραςμα του χρόνου!.. Κι' όμως κάποτε σέ ξαναφέρνει ή τύχη στά παλιά.

Ξυπνούν ζωντανά μένες οι άναμνήσεις, σου φέρνουν στο νοῦ περασμένες εύτυχισμένες στιγμές. Νά τώρα μπροστά στο φτωχικό σου μνήμα ύστερα από τόσα χρόνια, άκούω τη λαλιά σου νά κελαϊδῇ, τά μάτια σου δέν έχουν πιά την περασμένη άγωνία, μά λάμπουν, είναι όμορφα σάν τότε!..

Καί άπαλά σκύβοντας τό κεφάλι, άφίνω νά τρέξουν καρτά τά δάκρυά μου.

Νά ραντίσουν αυτά τό ξερό χῶμα πού σέ σκεπάζει, μήπως κι' άπ' αυτά φαινωμαι, νέο, όλάνθιστο, πονεμένο άγγελούδι, τό δεντρί της παλιάς μας φιλίας...

Μελαγχολικό "Όνειρο

M A M M A

Θυμῶμαι ότι, όταν κουραζόμουν πιά άπ' τό τρέξιμο, έρχόμουνά νά καθήσω μπροστά στο τραπέζι του τσαγιού, στη μικρή μου παιδιατική πολυθρόνα. Ήταν πιά άργά, από πολλή ώρα είχα πιει τό ζαχαρωμένο μου γάλα, καί τά μάτια μου κλειούσαν άπ' τόν ύπνο· μά δέν κοινοίμουν· έμεινα ήσυχος κι' άκούγα. Καί μπορούσα νά μήν άκούω; Ή μαμιά μιλεί κι' ό ήχος της φωνής της είναι τόσο γλυκός, τόσο άγαπημένος! Μονάχα αυτός μου λέει τόσα πράγματα.

Αφήνωμαι νά γλυστρήσω ως τό πάτωμα, καί πάω ήσυχα νά χωθῶ άνετα μέσα σέ μιά μεγάλη πολυθρόνα.

— Κοιμάσαι, μικρέ μου Νικόλα, μου λέει ή μαμιά. Θά κάνης καλύτερα νά πιάς νά πλαγιάσης.

— Δέ θέλω νά κοιμηθῶ, μαμιά.

Αόριστα, μά εύχάριστα όνειρα γεμίζουν τη φαντασία μου· ό ώρατος ύπνος της παιδικής ήλικίας κλείνει τά βλέφαρά μου καί σέ λίγο κοιμῶμαι. Αισθάνομαι πάνω μου συγκεχυμένα, ένα χέρι λεπτό· τό άναγνωρίζω από μόνο τό άγγιγμά του, καί πάντα κοιμισμένος, τό πιέζω δυνατά πάνω στο χεῖλός μου.

Όλοι φύγανε. Ένα νερί μονάχα άνάβει στο σαλόνι. Ή μαμιά έρχεται νά με ξυπνήσῃ. Σκύβει πάνω άπ' την πολυθρόνα, όπου κοιμῶμαι, περνά τό λεπτό της χέρι μέσα στα μαλλιά μου, σκύβει σ' αὐτί μου καί μουρμουρίζει με την ώραία της φωνή, πού γνωρίζω τόσο καλά.

— Σήκω, μικρή μου ψυχή· είναι ώρα γιά νά κοιμηθῇς.

Κανένα άδιάφορο βλέμμα δέν την ένοχλεί· δέν φοβάται νά ξεχύσῃ επάνω μου όλη την τρυφερότητά της κι' όλη της την άγάπη. Δέν κοινιέμαι, μά φιλώ τό χέρι της άκόμα πιά δυνατό.

— Σήκω, άγγελέ μου,

Βάζει τό άλλο της χέρι στην πλάτη μου καί με γαργαλά χαϊδεύοντάς με με τό μακροστενα δάχτυλά της. Τό σιωπηλό σαλόνι είναι βυθισμένο σ' ένα ήμίφως.

Σηκώνομαι κι' ένα πήδημα. ρίχνω τά χέρια μου γύρω στο λαιμό της, αγγίζομαι στο στήθος της μουρμουρίζοντας:

— Ω, μαμιά, μαμιά μου, άγαπη-

μένη μου μαμιά μου, πόσο σ' άγαπῶ!

Χαιρογελᾷ με τό θλιμμένο καί γοητευτικό χαμόγέλο της, παίρνει τό κεφάλι μου μέσα στα χέρια της. με φιλεί στο μέτωπο καί με καθίζει στα γόνατά της:

— Μ' άγαπάς πολύ;

Σωπαίνει μιά στιγμή, ύστερα ξαναρχίζει:

— Άκού. Άγάπα με πάντοτε, μή με ξεχνᾷς ποτέ. Όταν δέν θάχης πιά τη μαμιά σου, δέν θά τη ξεχᾷσης, μικρέ μου Νικόλα: Πές μου!

Μέ φιλεί άκόμα πιά τρυφερά. Ξεφωνίζω:

— Ω! Μή λές τέτοιο πράγμα, άγαπημένη μαμιά, μικρή μου ψυχή!

Φιλῶ τά γόνατά της, καί ποτάμια δάκρυα κυλῶν άπ' τά μάτια μου σ' ένα παραλήρημα άγάπης.

(Μετάφραση) Κρητικοπούλα

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΗΣ

Μέσα στο σούρουπο της χινοπωρινής εκείνης μέρας, άκούστηκε ή φωνή του φτωχού τραγουδιστή.

Ό αντίλαλος της, άταλός σάν χάρδι ενός φτερού, διαλύθηκε στον άγριο βοριά, πού σύριζε άγρια, άπαράλλαχτα σάν κολασμένος δαίμονας. Ή νύχτα άπλωσε τά δύχτια της, σ' όλην τη μικρή εκείνη πόλη, άγκαλιάζοντάς την. σάν νάχε τραυό πόθο γι' αὐτήν.

Τραγουδάγε ό μικρός τραγουδιστής, κι' ή παραπονιάρικη φωνούλα του, άδύνατη-άδύνατη ζητούσε λίγη εύσπλαχνία.

Είχε δυό μέρες νά φάγῃ· άμοιρο τραγουδιστάκι. δέν ήξερε καί τό ίδιο πῶς τοῦβγαίνε ή φωνή. Κάπου-κάπου ένας πονετικός διαβάτης τάλπωνε κανένα πεντάρι στο μικρούλι του χεράκι, π' άλλομονο δέν ήταν άκόμα σέ θέση νά κινή τετοιες δουλειές.

Πόσα παιδιά στην ήλικία του παίζανε ξένοιαστα, χορτάτα. μή ξερόντα· άκόμη τί είναι πείνα. Κι' αὐτό όφφανούλι, έζημο, τριγύριζε όλημερίς στους δρόμους, προσμένοντας άπ' την εύσπλαχνία των διαβατών τό ψωμί του.

Πόσο κακιά φαίνεται ή μοῖρα μερικῶς φορές, σέ υπάξειες σάν κι' αὐτό φτωχός.

Τί της έφταιγε τάχατες αὐτός ό μικρός όρφανούλης, μ' αὐτά τά άθώα τόσα δά ματάκια.

Γιατί δέν του έξαφάριζε κι' αὐτονοῦ την εύτυχία των άλλων μικρῶν παιδιῶν!

Κι' ή φωνή του άκούγεται, ζητώντας έλεος, παραπονιάρικη, ενώ ό μαυιασμένος άγέρας την σκορπίζει, άπαράλλαχτα σάν τά σκόρπια φύλλα.

Χρυσάλλης

ΤΟ ΡΟΛΟΓΑΚΙ ΜΟΥ

Πόσο τ' άγαπῶ τό μικρό μου ρολογάκι! Μοῦ τό χάρισαν πέρους στη γιορτή μου, ικανοποιώντας κάποια δειλή επιθυμία μου. Καί από τότε, τόσο τό άγάπησα, ώστε μου έγινε άπαραίτητο πιά. Όταν τό βγάξω μου φαίνεται ότι κάτι τό άπαραίτητο λείπει από πάνω μου. Έχω συνειθίσει τόσο νά τό αισθάνομαι στο χέρι μου, νά τό συμβουλευόμαι κάθε ώρα καί στιγμή.

Είναι ό σύντροφός μου στις χαρές καί στις λύπες. Έτσι τουλάχιστον μου φαίνεται. Όταν χαιρομαι, χαιρείται κι'

εκείνο. Τότε ό ρυθμικός του χτύπος γίνεται ζωηρότερος, πιά χαρούμενος.

Όταν πάλι λυπάμαι, έχω την έντύπωση ότι τό σιγανό του τικ-τάκ μου ψιθυρίζει λόγια παρηγορητικά: «Μή στενοχωριέσαι! όλα περνούν, καί πόσο γρήγορα μάλιστα.»

Κάποτε τό βούτηξα μέσα στη θάλασσα καί μου χάλασε. Χρειάστηκε λοιπόν νά τό πάω στο ρολογά. Μιά δολόκληρη μέρα ύποχρεώθηκα νά τό στερηθῶ καί κάθε στιγμή κοίταξα τό άριστερό μου χέρι από συνήθεια, αλλά καί γιατί τό αισθανόμουν άδειο, γυμνό. Αὐτή την ήμερα σφυγμομέτρησα την άγάπη πού του είχα. Έπιτέλους, πρὸς τό βρόδυ, μου τῶφανε κανονισμένο, έτοιμο, καί τό φόρεσα μ' άπειρη χαρά.

Τί περίεργο! Συμβαίνει καμιά φορά ν' άγαπήθῃ κανείς ένα άψυχο πράγμα πολύ περισσότερο άπ' ένα έμψυχο. Άγκάδι

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ή μαμιά: — Τ' άπόγευμα Τάκη, θά πάμε στις κυρίες Κατίνας πού της βαφτίζουν τό παιδάκι της.

— Καλέ ποιόν; Τόν Γιώργο;

Μελαγχολική "Όνειροπόλος

Ό μπαμπάς: — Ξέρεις Τοτό, γιατί οι κυνηγοί κλείνουν τό ένα μάτι όταν σημαδεύουν;

Ό Τοτός: — Έ, καί βέβαια! Γιατί άν εκλείναν καί τά δυό δέν θάβλεπαν τίποτα!

Τέλλος "Αλκης

ΕΡΓΑ ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΩΛΟΥΜΕΝΑ

ΕΙΣ ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ",

(Από τους έν παρενθέσει αριθμούς, ό πρώτος είναι τά ταχυδρομικά του Έστωερικού καί ό δεύτερος του Έξωτερικού).

Α Δελφούλα μου, δρ. 20 / 7,50 καί 15/.

Αναδυομένη, δρ. 25 / 7,50 καί 15/.

Ανάμεσα σέ τρείς γυναίκες, δρ. 35, / 9 καί 18/.

Δέν είμ' έγώ, δρ. 20 / 6,50 καί 13/.

Θεατρον, Τόμος Β', δρ. 40 / 9 καί 18/.

Τόμος Γ' δρ. 30 / 7,50 καί 15/.

Καλός Δρόμος, δρ. 12,30 / 7,50 καί 15/.

Κατήφορος, δρ. 50 / 10,50 καί 21/.

Κόκκινος Βράχος, δρ. 25 / 6,50 καί 13/.

Κοσμος καί Κοσμάς, δρ. 30 / 8 καί 16/.

Λάουρα, δρ. 30 / 8 καί 16/.

Μαργαρίτα Στέφαν, δρ. 20 / 7,50 καί 15/.

Μητρυιά, δρ. 15 / 5,60 καί 11,20/.

Μυστικοί Άρραβῶνες, δρ. 45 / 9,80 καί 19,50/.

Τό Μυστικό της κοντέσσας Βαλέρινας, δρ. 15 / 6,50 καί 13/.

Παιδικόν Θεατρον, Δύο τόμοι, έκαστος δρ. 20 / 7,50 καί 15/.

Πετρίδες στον Ήλιο, δρ. 20 / 6,50 καί 13/.

Πλευσοί καί Φτωχοί, δρ. 30 / 9 καί 18/.

Στάχνα καί Παπαρρῶνες, δρ. 15 / 6,50 καί 13/.

Στέλλα Βιολάντη, δρ. 20 / 6,50 καί 13/.

Τερέζα Βάρμα-Δαχόστα, δρ. 25 / 7,50 καί 15/.

Τίμοι καί Άτιμοι, δρ. 30 / 9 καί 18/.

Τιμή καί Άδελφός, δρ. 30 / 9 καί 18/.

Τυχεροί καί Άτυχοί, δρ. 30 / 8 καί 16/.

Ό Τρέλλος με τους Κόκκινους Κρίνους, δρ. 25 / 8 καί 16/.

Ή Τρίμορφ Γυναίκα, δρ. 30 / 9 καί 18/.

La Mauvaise Voie, Μετάφρασις του "Κακοῦ Δρόμου", δρ. 15 / 6,50 καί 13/.

ΜΗ ΛΗΣΜΟΝΕΙΤΕ πῶς κάθε παραγγελία σας, γιά νά έκτελεῖται άμέσως, πρέπει νά συνοδεύεται καί με μιά τυπωμένη ταῖνία, άπ' αὐτές με τίς όποιες σας στέλνεται τό φύλλο κάθε έβδομάδα.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Αθήνα, 42 δδός Ευριπίδου
την 24 Ιανουαρίου 1934

ΔΕΝ παραλαμβάνω γράμματα με άνεπαρκές γραμματόσημο: ζυγίζετέ τα! — Δέν άπαντώ σέ άπορίες πού τις λύνει ό "Οδηγός των Συνδρομητών": διαβάστε τον!

ΤΑ ΚΑΛΑΝΤΑ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΓΕΝΝΩΝ, ένα θαυμάσιο διήγημα του Ντίκενς, τό διεσκέυαας ώραιότατα γιά τό θέατρο ή φίλη μας Ρούλα Βαρέλλα, στη Θεσσαλονίκη, καί τό τύπωσε σ' ένα βιβλιαράκι πού σάς τό συσταίνω. Όλοι θά τό διαβάσουν με άπόλαυση, μά θά χρησιμεύσῃ ιδιαίτέρως σ' εκείνους πού ζητούν ένα καλό έργο γιά παιδική παράσταση, σέ σχολείο ή σέ σπίτι. Βρίσκεται έδω στο βιβλιοπωλειό Βασιλείου, δδός Σταδίου, καί τιμᾶται δρ. 10.

Εύχαριστώ γιά όλα, Άνθισμένη Δεμονιά. Μελέτη λοιπόν καί γκρίνια τώρα. Μά γιατί καί γκρίνια; Μοῦ φαίνεται πῶς εῶς δέν έχεις ανάγκη, Είσαι από τίς λίγες πού θά "εξεδιαλεχθῶν" γι' άπολυτήριο, κι' άν έρθης έδω γιά Πανεπιστήμιο, νά είσαι βέβαιη πῶς θά περάσης. Έλαθε κι' ό κ. Ξ. δσα του έστειλες, έξετέλεσε τίς παραγγελίες σου, αλλά δέν εύκάηρσε άκόμα νά σοῦ άπαντήσῃ.

Γκρέτχεν, αὐτό τό ψευδώνυμο σοῦ ένέχρινε καί χαιρώ πολύ. Αφού ή καλή μου Μ. Κ. σοῦ μετέδωσε όλη της την άγάπη, έλπίζω νά σοῦ γράψῃ συχνά καί νά ένεργῇ γιά τη διάδοσή μου σάν κι' εκείνη. Ό κύριος κι' οι κυρίες, στην εικόνα πού σάς ζήτησα, δέν είναι άνάγκη νά είναι περὸ τῆς καί κολομπίνες. Μπορῶν νά φορῶν τά συνήθειά σου.

Νίτσα Κάβουρα, νάχ μου φίλη άπ' τη Θεσσαλονίκη, πολύ μ' εύχαρίστησε τό πρώτο σου γραμματάκι. Νά πού άμα θέλει κανείς κάτι, τό κατορθώνει. Έλπίζω νά πάρῃς καί ψευδώνυμο καί νά μου γράψῃς συχνά.

Τέχα μαντέψει, Βασίλισσα του Ίονίου, πῶς είσαι λιγάκι... ταμπέλα. γιά νά μου γράψῃς τόσο σπάνια, αφού μάγαπᾷς τόσο πολύ. Μ' άν δέν μάγαπούδες, θάνα- νέωνες τη συνδρομή σου έφτά τώρα χρόνια ταχτικά;... Εύχαριστώ πολύ καί γιά τό ξεσπάθωμα. Έλπίζω νά μου γράψῃ κι' ή έξεδελφούλα σου καί νά μου πῇ άν της άρεσε τό δῶρο πού της έκαμης.

Σουσουριάδα, αὐτό, καθώς θά είδες, σοῦ ένέκρινε. Δέν είναι δυνατό νά μά σοῦ άπάντησα σέ δυό προηγούμενα γράμμάτά σου. Μήν άργησα καί απελπίσθηκες, κι' έπαψες νά κοιτάξης νά βρῇς άπάντησῃ στην Άλληλογραφία; Γιατί κι' αὐτό συμβαίνει καμιά φορά...

Καί σύ, Πύρρε, θά είδες την έγκρισή. Με ρωτᾷς πῶς λύνονται οι Γρίφοι. Δυστυχῶς δέν έχω τόπο νά σοῦ εξήγησω. Κάτι είπα στο προηγούμενο πού θά μπορούδες νά σέ οδηγήσῃ. Αλλά ό καλύτερος τρόπος είναι νά παραβάλλῃς τίς λύσεις, όταν θάρχισουν νά δημοσιεύονται φετινές (γιατί αὐτές πού δημοσιεύονται είναι άκόμα Άσκήσεων περυνῶν).

Έλαθα, Δαρνούλα, άνανέωσα τό ψευδώνυμό σου καί σοῦ έστειλα ότι έζήτησες. Εύχαριστώ γιά τίς εύχές. Χαιρώ πού γυῖρσες κι' από κοντά τη Χλόη, αφού άλληλογραφούδες μαζί της από καιρό. Εί- θες τί καλό κορίτσι πού είναι; Δέν πειράζει, Έλληνοπούλα, αφού εί-

χες διαγωνισμούς. Κρίμα πού ματαιώθηκε τό ταξίδι σου στην Αθήνα, έξ αῖτίας της άρρώστιας. Θά σέ γνώριζα κι' έγώ από κοντά. Έ, άλλη φορά, άς έλπίσουμε, φτά- νει πού έγινες καλά. Μά βέβαια πού ή σχολική βιβλιοθήκη πρέπει νάχη καί πολλούς τόμους μου Σύστησε νά προμηθευ- θῶν δούος μπορῶν.

Σ' εύχαριστώ, Ρέλια, γιά την εύχή καί τάλλα καλά λόγια. Ή εύχή θά πραγματοποιηθῇ όταν γενικευθῇ τό Ξεσπάθωμα, όταν δηλαδή όλα τά Διαπλάσους, κι' όχι μερικά όπως τώρα, θελήσουν νά κά- μουν δουλειά τη διάδοσή μου, νά με συ- σταίνουν παντοῦ όπου ξέρουν, καί προφο- ρικῶς καί γραπτῶς. Έτσι «θά με γνωρί- σουν καί θά μάγαπήσουν δσα παιδιά δέν με γνώρισαν άκόμα». Ανανέωσα τά ψευ- δώνυμα κι' έστειλα 5 τετράδια.

Σύ, Βλάση Πήλιε, με γνώριζες τόσα χρόνια σάν τό καλύτερο Διαπλάσους! Δέν ήταν άδικο νά με σέ γνωρίζω κι' έγώ; Καλά λοιπόν έκαμες πού άποφάσισες νά μου γράψῃς τό μεγάλο κι' ώραιό αὐτό γράμμα. Σοῦ ένέκρινε τό ψευδώνυμο, έ- στειλα ότι έζήτησες κι' έλπίζω νά έξα- κολοθώσῃς.

Καί τό δικό σου γράμμα, Άναγallis, πολύ μ' εύχαρίστησε. Ναι, τό φυλλάδιο έκείνο θά χάρηκε στο ταχυδρομείο γιατί έγώ δέν ξεχνῶ ποτέ. Σοῦ τό ξαναστέλνω μαζί μ' τό λυσόχαρτο. Χαιρώ πού θά λα- βαίνης μέρος στην κίνηση καί σ' εύχαρι- στῶ πού θά φροντίξης καί γιά τη διάδο- σή μου.

Σωδόνια Παπαγιαννάκη, εύχαριστώ πολύ γιά τό ξεσπάθωμα, πού μοῦ τό διη- γείσαι καί τόσο ώραια. Αλλά μήπως σ' αὐτό μόνο χρωστῶ τό γράμμα σου; Αὐτό θά τό ἴδῶ, άν κρατήσης την υπόσχεσή σου καί πάρῃς ψευδώνυμο γιά νά μου γράψῃς τακτικά. Καί τό έλπίζω, γιατί τώρα πού έκαμες την αρχή, δέν θά σοῦ είναι τόσο δύσκολο.

Καί σένα, Ριρή, σ' εύχαριστώ πολύ γιά τό ξεσπάθωμα καί τό καλό σου γράμ- μα. Πές στη νέα μου φίλη πῶς περιμένω νά μου γράψῃ καί νά τη γνωρίσω καλύτερα. Έλαθα πρό πολλοῦ, Πειριπίτσια των Δολλαρίων, αλλά μόλις τώρα μπορῶ νά σ' εύχαριστήσω γιά όλες αὐτές τίς φρον- τίδες. Κι' ό κ. Π. σ' εύχαριστεί γιά τίς έμμετρες εύχές. Όλες οι παραγγελίες έ- γιναν.

Περαστικά, Παπαγαλάκι. Τό γραμματά- κι σου μ' εύχαρίστησε πολύ. Κι' άν καί γραμμένο στο κρεβάτι, με μολύβι, ήταν πιά μαῖορο κι' εὐάναγνωστο από άλλα, πού γράφονται με πένα καί στο τραπέ- ζι... Γιά τό καινούργιο σχολείο, έννοια σου· σέ λίγον καιρό θά τό συνηθίσης καί θά τό αγαπήσης.

Ω, τί μεγάλο τό δυστύχημά σου, Σμα- ράδα Σουβατζή! Έχασες καί τη μη- τερούλα σου, τό μόνο αγαπητό πρόσωπο πού σοῦ είχε αφήσει ό Χάρος—καί βέβαια τό πιο αγαπητό, τό πιο πολύτιμο άπ' όλα —καί άπομένεις μόνη σ' ένα σπίτι όπου μαζεσῶταν, πρὶν από λίγα χρόνια, όλόκληρη οικογένεια! Αλλά τί νά κάνης, παιδί μου; Θά υπομείνης. Αὐτό ήταν τό θέλημα του Θεοῦ. Αν αὐτό θά σέ πρηγορή λιγάκι, γράφε μου. Θά διαβάξω τά γράμματά σου μ' δσο ενδιαφέρον θά τά διαβάξῃς κι' Έ- κείνη, άν μπορῶδες νά της γράψῃς εκεί πού βρίσκεται τώρα.

Τέλλε Άλκη, σοῦ έστειλα τό 52ο φυλ- λάδιο κι' έχω στη διάθεσή σου όπόλοιπο δρ. 14,90. Χαιρώ πού βρίσκεις τόσο ένδια- φέρουσα την όλη μου καί σ' εύχαριστώ γιά τά καλά λόγια. Είπα στον κ. Φαίδη

να πῶς είδες τη "Φωτεινή Σάντρη" όταν την έπαίξε στην πόλη σας δ θίσας της κ. Άλίκη.

Ένέκρινε, Τσίκονδο, τό ψευδώνυμό σου κι' έλπίζω φέτος, πού είσαι πιά μεγά- λη, νά μου γράψῃς πῶς συχνά. Σ' εύχα- ριστώ πολύ γιά τό ξεσπάθωμα καί πές στη νέα μου φίλη νά μου γράψῃ κι' ή ίδια.

Μαρ, καί Δόλα Τζώνουν, καί σᾶς εύ- χαριστώ πολύ γιά τό ξεσπάθωμα. Έπίσης ό κ. Φαίδων γιά τά συγχαρητήρια. Τά φυλλάδια τά έστειλα άμέσως καί περιμένω τίς έντυπώσεις των νέων μου φίλων.

Ό χῶρος τλείσῃς κι' έχω τόσα γράμ- ματα άκόμα! Κάμεν Σύλβα, Φαέθων, Νέλλη, Μαγολούλοδο, Χρυσή, Γλυ- κιά Παρηγοριά, Άγκάδι, Γλυκιά Ό- νειροπόλε (σ' εύχαριστώ καί γιά τό ξε- σπάθωμα), Βεδουίνε, Χωρίς Φτερά, Κυρά Φροσύνη, Μύρον της Άνδρου, Ίπτά- μενε Άετέ, Γαλανομάτα, Άνθισμένη Άμυγδαλιά (σ' εύχαριστώ καί γιά τό ξε- σπάθωμα), Έλπίζουσα Έλλάς, Παπα- ρούνα, καλά μου παιδιά, καί τά δικά σας ώραιότατα γράμματα μ' εύχαρίστησαν πο- λύ. Μερικά τά έδειξα καί στον κ. Φαίδω- να πού έγραφαν ενδιαφέροντα γι' αὐτόν. Τίς παραγγελίες σας έξετέλεσα καί τώρα περιμένω νά μου ξαναγράψετε.

Εὐθυμο Ρουμελιωτάκι, Βασιλιά του Ίονίου, Γαλάζιο Πουλί, Αῖσωπε, "Α- σπρε Λύκε, Άστρο της Αῆγης, Φασού- λη, Πληγωμένο Κορφατόπουλο, Νι- κηφόρε Οὐρανέ, Μαγικό Άστέρι, Τσο- πάνικη Φλογέρα—νέοι μου φίλοι, ή πα- λαιοί πού πρώτη φορά μπαίνετε στην κί- νηση, σᾶς ένέκρινε, καθώς θά είδατε, τά ψευδώνυμά σας κι' έξετέλεσα τίς παραγ- γελίες σας. Χαιρώ πολύ κι' έλπίζω νά μου γράψετε συχνά.

Σ' αὐτό τό φύλλο, στην άντικρινή σελί- δα, δημοσιεύω καί τιμοκατάλογο των Έρ- γων του κ. Ξενοπούλου. Γιατί πολλοί φί- λοι μου με ρωτοῦν τί καί τί βιβλία έχει έκδώσει ως τώρα καί πόσο τιμῶνται. Έν- νοείται, ότι όλ' αὐτά δέν είναι γιά παι- διά. Οι μεγαλύτεροι όμως, πού διαβάξουν πιά άπ' όλα, μπορῶν νάχουν στην βιβλιο- θήκη τους καί μερικά έργα του κ. Ξενο- πούλου, πού θεωρῶνται από τά άριστα της Νεολληνικής Λογοτεχνίας.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Γαλάζιο Που- λιά, ά. (ΙΑ). Άγνώστη, κ. (ΣΒ). Στερο- νό Χαμόγελο, ά. (ΧΠ). Άσπρος Λύ- κος ά. (ΚΓ). Σαρώ, ά. (ΚΜ). Σαίκ- σπη, ά. (ΑΩ). Κοκκινούκουφίτσα, κ. (Ι). Φωτοβόλο Άστρο, ά. (ΑΣ). Α- ρίων ό Κιθαρωδός, ά. (ΔΣ). Βασιλεύς του Ίονίου, ά. (ΑΠ). Εὐθυμο Ρουμε- λιωτάκι, ά. (ΚΖ). Αρόη, κ. Κορφατικό Άσράκι, κ. (ΘΔ). Άνέλιπτη Χαρά, κ. (ΙΙ.). Άνδριτσανιωτάκι, ά. (ποιός είμαι;). Μελίσσα, κ. (ΚΒ), Σφιγξ των Πάγων, κ. (ΙΣ). Τρελλό Ναυτάκι, κ. (ποις είμαι;).

Ανανεώσεις Ψευδωνύμων: Μα- γιολούλοδο, κ. Ένδοξος Έλλάς, ά. Δάκρυ Ψυχής, κ. Μικρομέγαλη, κ. Κυρά Φροσύνη, κ. Μύρον της Άνδρου, κ. Έλπίζουσα Έλλάς, κ. Μαργαρίτα, κ. Βασίλισσα του Πόνου, κ. Γλυκιά Έλ- ληνοπούλα, κ. Άνοιχτόκαρδη, κ. Ντο- λορέα, κ. Έλντα, κ. Άγνή, κ. Όλό- χαρη, κ.

Ή Διαπλάσις άσπάζεται τους φί- λους της: Ξεπεσμένον Λόρδον (εύχαρι- στῶ πολύ· διορθώθηκε) Λευκόν Κόβρον χαιρώ πολύ· με τίς 10 δρ. πού έστειλες)

